

“ΑΝΑΤΟΛΗ,”

“ΑΝΑΤΟΛΗ,,

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙ
ΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

ΤΟΜΟΣ Α΄—ΣΕΛΙΔΕΣ 410 ◉◉◉
ΕΙΚΟΝΕΣ 285—ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ 56

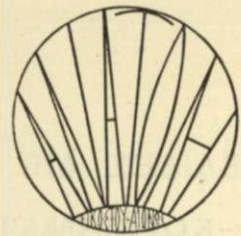
ΕΤΟΣ Α΄—ΜΑΡΤΙΟΣ 1902 ◉◉◉
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1903 ◉◉◉◉◉◉

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ

ΕΡΡ. ΚΑΒΑΛΛΙΕΡΑΤΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΜΙΑΤ. Ι. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 43

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

- ΜΙΑΤ. Ι. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ *Οί Παρίσιοι*—*Λιθίνη Βαβυλών*—*Λατινική συνοικία*—*Κεραμεικός*—*Θριαμβευτική*—*Ώρις*—*άστερος*—*Βοημοί Λουξεμβούργου*, σελ. 10-14.
- *Παρίσιοι*—*Τὸ Ζῶον τῆς Ἀποκαλύψεως* καὶ ἡ δόξα τῆς Γαλλίας—*Νέοι Παρίσιοι*—*Παλαιοὶ Παρίσιοι*—*Πύργος Ἁγίου Ἰακώβου*, σελ. 36-39.
- *Αἱ Ἀθήναι τῆς Ἀσπασίας*—*Παρίσιοι παράδεισος πλούτου καὶ ὀργίων*—*Αἱ Παρισίαι Λαίδες*, σελ. 68-70.
- *Ἐπιτάφιος ἐκ τῶν Βουλεβότων*—*Παρισινή γυνὴ καὶ Παρισινή ἑταῖρα*—*Ἀστάρτη καὶ πάνδημος Ἀφροδίτη*—*Αἱ βιομήχανοι ἑταῖραι*—*Οἱ Δημόσιοι Χοροὶ*—*Αἱ Καρυάτιδες τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου*, σελ. 98-102.
- *Ἐκ τῆς Παρισίνης ζωῆς*—*Αἱ Παρισίαι εἶναι ἀληθῶς ὠραῖαι*;—*Τὸ Δάσος τῆς Βουλώνης*—*Παρισίαι ἵπποδρομῖαι*—*Τὸ Δάσος τοῦ Βενσέν*.—*Ἡ Καλλιθέα*—*Ἡ Κυρία Πομπαδούρ, Μομορανσὺ καὶ Ρουσσώ*—*Βερσαλλίαι καὶ τὰ θαυμάσια τῆς Ποσειδωνείας Δεξαμενῆς*, σελ. 137-143.
- *Ἀνὰ τὸ Λοῦβρον*—*Ἀφροδίτη τῆς Μήλου*—*Ἄρτεμις Κυνηγός*—*Ἀφροδίτη καὶ ὁ Κύκνος*—*Ἡ Κνιδία Ἀφροδίτη*, σελ. 169-176.—*Ἀθηνᾶ τοῦ Βελετρή*—*Μάρμαρα τοῦ Παρθενῶνος*—*Ζωοφόρος τοῦ Παρθενῶνος*—*Αἱ ἔξ Κανηφόροι*—*Ὁ Δόρδος Ἐλγίνος*—*Ἀνατολικὸν ἀέτωμα Παρθενῶνος*—*Ὁ Ἀθηναῖος Ἴριος*—*Κενταυρομαχία*—*Κεφαλὴ τῆς Νίκης*, σελ. 212-215.—*Ἡ παλαιὰ καὶ νέα αἰσθητικὴ*—*Ἀπόλλων τοῦ Βατικανοῦ*—*Φαρνέσιος Ἴρακλῆς*—*Βριάρεω καὶ Χίμαιρα* σελ. 250-254.—*Βυζαντινὴ τέχνη καὶ ἀναγέννησις*—*Ἀναδυομένη Ἀφροδίτη*—*Ἡ Στέψις τῆς Παρθένου*—*Ῥέμπραντ*—*Παναγία τῶν Παρισίων καὶ ἁγία Σοφία*—*Βυζαντινοὶ καλλιτέχναι* σελ. 293-297.—*Παρθένου τοῦ Ραφαήλ*—*Λεονάρδος δὲ Βίντσι*—*Πουβὶ δὲ Σαβίν*—*Σαλὸν καρρέ*—*Κλασσικὴ Γαλλικὴ Σχολή*—*Ἡ ἀποθέωσις τοῦ Ὀμήρου*, σελ. 348-354.
- *Ἑλλὰς Σέλλεϋ*, σελ. 380-382.
- Π. ΑΞΙΩΤΟΥ *Οἱ Δύο Ἴριος, Νησιώτικα ἦθη*—(Διήγημα εἰκονογραφημένον), σελ. 4, 42, 79, 114, 161, 201, 241.
- Χ. ΧΡΙΣΤΟΒΑΣΙΛΗ *Ὁ Γκεσοῦλης διήγημα Ἡπειρωτικόν*, σελ. 59-60.
- ΔΗΜ. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΥ *ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ Ἡ Ὀθησειὰ τῆς Φύσεως*—*Τὰ Δάση τὰ Ἑλληνικὰ καὶ τὰ παγκόσμια*—*Παναγία ἢ Πλατανιώτισσα*—*Γερμανικὰ καὶ Ἑλληνικὰ δάση*—*Τὰ δάση τῶν Δρυϊδῶν*, σελ. 74-78.—*Ἄλση Ἀλκινόου καὶ δάση Καλυψούς*—*Βανδουανὰ δάση*—*Αἱ τρυφερότερες τῶν δένδρων*—*Τὸ πεῦκο τοῦ Γιαννιᾶ*, σελ. 106-110.—*Δεκέλεια*—*Κήπος τῆς Ναυσικῆς καὶ τοῦ Ἀλκινόου*, σελ. 144-147.—*Συμπόσιον τοῦ Πλάτωνος*—*Ὁ Δενδρικός Κόσμος διὰ τοῦ Ὀμηρικοῦ Πνεύματος* σελ. 178-183.
- *Εἰς Ἱεροσόλυμα Ὁ Ἑλληνομῶς καὶ τὰ ἰδεώδη τῆς Ὀρθοδοξίας*—*Ἡ Μεγάλη Ἑβδομάς*—*Ὁ Ἱερὸς Νηπιῆρ*—*Τὸ Ἅγιον Φῶς*, σελ. 218-224.
- *Ὁ Ἔρως τοῦ Ἀρχιλόου*, σελ. 302-307.

- ΧΑΡΑΛ. ΑΝΝΙΝΟΥ *Φιλολογικοὶ Δόλοι*, σελ. 132-136.
- *Χρονικὸν τοῦ Θέρους*, σελ. 184-188.
- *Ἡ πενηνταετηρίς Ἀγγέλου Βλάχου*, σελ. 344-345.
- ΑΛΕΞ. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ *Ἡ ἀρχαία τέχνη καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ*, σελ. 230-233.
- Γ. ΜΙΣΤΡΙΩΤΟΥ *Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ὑπὸ αἰσθητικῆν καὶ ἐθνικῆν ἐποχῆν*, σελ. 283-289.
- ** *Ἡ σύγχρονος Ἑλληνικὴ ποίησις*, σελ. 354-355.
- ΣΠΥΡ. ΔΕ ΒΙΑΖΗ *Τὸ ἀρχαιότατον θέατρον ἐν τῇ γεωτέρῃ Ἑλλάδι*, σελ. 384-389.
- Π. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ *Πρὸς τοὺς καλλιτέχναις μας*, σελ. 392-396.
- ### ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ
- Γ. ΤΣΕΧΩΦ *Ὁ Προφῆν Εἴλωσ (διήγημα)*, σελ. 21.—*Ὁ ἀκούσιος τραγῳδός*, σελ. 148-149.
- ΚΑΡΜΕΝ ΣΙΛΒΑ *Πονιόϋ*, σελ. 255-256.
- ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΚΡΑΦ *Ὁ πειρασμὸς τοῦ Ἰησοῦ*, σελ. 313-316.
- ΣΙΕΓΚΙΒΙΤΣ *Περὶ Ζολᾶ*, σελ. 258-266.
- ΦΟΔΕΪ *Εἰς τὸ τηλεφώνον (διήγημα)*, σελ. 300-301.
- Μ. ΜΥΡΕ *Σύγχρονος Ἱταλικὴ φιλολογία* σελ. 325-330.
- Σ. ΛΕΣΣΥΕΡ *Τεχνηκὴ Φιλολογία*, σελ. 334-335.
- Α. ΚΙΕΛΛΑΝΤ *Χειμερινὴ φαντασία (Νορβηγικὸν διήγημα)*, σελ. 336-338.
- ΜΑΞΙΜΟΥ ΓΚΟΡΚΙ *Ὁ Βάνιας (διήγημα)*, σελ. 363.
- Υ. ΔΕΛ. ISLE ADAM *Τὸ πνεῦμα τῆς Ἀσπασίας*, σελ. 371-372.
- ### ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ
- ΑΛΕΞ. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ *Ἡ Ἑλληνικὴ τέχνη ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Νεαπόλεως*, σελ. 23, 50.
- Θ. ΠΟΛΥΚΡΑΤΟΥΣ *Μουσικὴ*—*Τὰ ἔργα ὄργανα*, σελ. 27.
- Γ. ΜΟΝΤΕΣΑΝΤΟΥ *Ἡ ἰδιοφυΐα ἐν τῇ μουσικῇ*, σελ. 89.
- *Ἡ Βυζαντινὴ καὶ ἡ Ἑυρωπαϊκὴ μουσικὴ*, σελ. 119-120.
- ΜΙΑΤ. Ι. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ *Θ. Ῥάλλης*, σελ. 273.
- Μ. Δ. *Καλλιτεχνικαὶ ἐκθέσεις*. Φιλοτέχνων σελ. 225—*Παρνασσὸς καὶ Ἀθηνῶν* σελ. 277.
- ### ΠΟΙΗΣΙΣ
- ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΝΗΝ *Σοννέτα Ἀτθίδων*, σελ. 2, 3, 9, 34, 35, 56, 66, 67, 77, 109.
- Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙ ΙΔΟΥ *Ὁ γάμος τῆς πεντάμορφης*, σελ. 102-104.
- ΧΑΪΝΕ *μετάφρασις Π. Γεωργοῦ*, σελ. 141.
- Σ. ΜΑΡΤΖΩΚΗ *Ἀνάπανις τῆς Παρθένου*, σελ. 177.
- Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ *Ὁμορφίαι*, σελ. 180.
- ΚΕΡΝΕΡ *Τὸ ἄσμα τῆς Σπάθης, μετάφρασις Κλ. Ραγκαβῆ*, σελ. 211.
- ΑΙΜΙΛΙΑΣ ΚΟΥΡΤΕΛΗ *Ἀλάβαστρον*, σελ. 280.
- ΣΑΑΔΗ *Ἀπὸ τὸ Γκουλιστάν*.—*Τὸ κρέμα τῆς ἀγάπης 290-291*.—*Ἡ ἀγάπη τῆς Νηότης*, σελ. 383-384. *Μετάφρασις Μ. Ἀργυροπούλου*.

Μ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ *Τραγούδια από την Ανατολή* — Τὸ λουλούδι τοῦ θανάτου — Ἡ τρέλλα, σελ. 321. — Στὸ λαϊμότης, σελ. 326.
 Σ. ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗ *Στὸν Ἐφρηβο*, σελ. 347.
 ΣΤΕΚΚΕΤΗ *Ὁκτώβρης — Λάζαρος — Μεσαίων, μεταφράσεις Κ. Καραγιάννα*, σελ. 322.

ΘΕΑΤΡΟΝ

Π. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ *Ὁ Θεὸς καλέσει*, σελ. 114-115.
 ΙΩΝΟΣ *Θεατρικὴ ἐπιθεώρησης — Οἱ μύσαι τῆς Νέας Σκηπῆς*, σελ. 192-195.
 Π. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΥ *Τὸ Βασιλικὸν Θέατρον*, σελ. 234, 356.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

Μ. Ι. Δ. *Ἡ Δωδωναία συλλογὴ Κ. Καραπάνου*, σελ. 129-131.
 Α. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ *Ὁ Ἐφρηβὸς τῶν Ἀντικυθέρων*, σελ. 310-312.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΜΑΡΚΟΝΗ *Ὁ ἄνευ σώματος τηλεγράφος*, σελ. 26.
 Ν. ΤΣΟΛΕΚΙΔΟΥ *Περὶ ἀφομοιώσεως τῶν ἡμερολογίων*, σελ. 85, 117, 151, 196.
 ΣΕΡΒΕΡΑ *Ὁ ἄνευ σώματος τηλεγράφος*, σελ. 154.
 Π. ΜΑΝΤΕΓΑΤΣΑ *Ἐκ τῆς ὑγιεινῆς τοῦ ἔρωτος*, σελ. 189-190.
 ΜΑΞ ΝΟΡΔΑΟΥ *Νέα βιολογικὴ θεωρία τοῦ ἐγκλήματος*, σελ. 368, 404.

ΑΝΑΜΙΚΤΑ

ΖΑΜΠΑ *Γλωσσικὴ καλλιτεχνία*, σελ. 15, 55.
 Τ. Ε. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ *Μαυροκορδαῖτος*, σελ. 40.
 ΙΩ. ΜΑΝΙΑΤΑΚΗ *Ὁ ἴππος ἐν σχέσει τὸν πολιτισμὸν καὶ τὰς ἀρτὰς τέχνας*, σελ. 53-54.
 Δ. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΥ *ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ Ἡ σημαία μας*, σελ. 57.
 Δ. Ε. ΜΟΝΤΕΣΑΝΤΟΥ *Ὁ ἐκφυλισμὸς ἐν Ἑλλάδι*, σελ. 83-85.
 ΘΕΑΤΡΙΚΟΥ *Εἰς ἀναζήτησιν τῆς εὐτυχίας*, σελ. 90.
 Μ. Δ. *Ἐπὶ τῇ ἐκατονταετηρίδι τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ Σολωμοῦ*, σελ. 105.
 Γ. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΥ *Αἰγυπτιακαὶ ἀναμνήσεις*, σελ. 266, 317.
 ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ *Ἀττικά ἴα*, σελ. 272. — *Ἡ Τάναγρα τῆς Πύλου*, σελ. 216.
 Μ. Ι. Δ. *Τὸ νέον μέγαρον τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν*, σελ. 274.
 ΔΙΩΝΟΣ ΚΑΣΣΙΟΥ *Ἡ πολιτεία καὶ τὰ γράμματα*, σελ. 308-309.
 ΙΔΟΜΕΝΕΩΣ ΕΠΙΜΕΝΙΔΟΥ *Μάξιμος Γκόρκι*, 331-333. — *Χειρομαντεία*, σελ. 402-403.
 ΤΙΜΟΛ. ΑΜΠΕΛΑ *Ὁ ἀρχιδὸξ Σαλβατώρ*, σελ. 339-340.
 Σ. ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗ *Ἀπὸ τὸν Ταῦτεγον*, σελ. 357-358.
 Π. ΛΕΦΑ *Ἀπὸ τὴν χώραν τῶν κατέρων*, σελ. 359-362.

ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΙΠΑ

Τὸ Νοσοκομεῖον τῶν Παίδων σελ. 17. — Ὁ Συρμὸς καὶ ἡ νέα Τέχνη σελ. 28. — Διὰ τὰς Ἀτθίδας μας σελ. 29. — Λέων Τολστόης — Θεραπεία τῆς ἀσχημίας — Ἡ περιβολὴ τῆς Ἀμερικανίδος — Καλλονὴ καὶ υγεία — Πεζοπορία ἐπὶ τῶν ὑδάτων — Τὸ πηδάλιον τοῦ ἀεροστάτου — Ὁ Κελτικός — Εὐαγγελία Νίκα σελ. 30-31. — Βιομηχανικὴ Ἐμπορικὴ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν σελ. 48-50. — Ἡ καταστροφὴ τῆς Κεμάρας — Ὁ πόλεμος τοῦ Τρανσβαάλ — Ἡ Ἀμερικανικὴ Στόν — Jean Hading σελ. 64. — Τὸ Παπάριον Ὀρφανισ-

τροφείον σελ. 94. — Ἡ καταστροφὴ τῆς Μαρτινίκας — Φυσιολογικὰ τῶν μαγνητῶν ἀποτελέσματα — Διὰ πόσους ἀνθρώπους ὑπάρχει χώρος ἐπὶ τῆς γῆς; σελ. 95. — Ἡραιογενεῖς κατακλισμοὶ σελ. 121. — Ἀντώνιος Φράττης — Ὁθων Παπαθέρων σελ. 124. — Ὑγεινὴ τοῦ κάλλους καὶ τοῦ δέρματος — Ἡ τέσσαρς τῆς Μαρτινίκας σελ. 126. — Ἀπὸ Λονδίνου εἰς Σίδνεϋ — Ἀνθρωποὶ δεξιοὶ καὶ ἀριστεροὶ σελ. 127. — Αὐγουστος Σεβέρων σελ. 125. — Ἐκ τῆς βλαστήσεως τῶν τροπικῶν — Τί ἐστὶ τέκνον; — Πτώσις τοῦ κωδωνοστασίου τοῦ Ἁγίου Μάρκου — Ἀρθούρος Βαλφούρ — Πηνελόπη Κλεομένους σελ. 156-158. — Τὸ Βασιλικὸν στέμμα τῆς Ἀγγλίας σελ. 199-200. — Θαμμένος Νὰς — Μητὸν Παπαθέρων — Ὁ Νορδάου περὶ Μπουρζὲ Λεμαίτρ — Φιλολογικαὶ συμπάθειαι καὶ ἀντιπάθειαι τοῦ Τολστόϊ — Ἡ νεώτερα κριτικὴ ἐπὶ τοῦ Μάχθεθ — Θάνατος τῆς καλλιτέχνιδος Βάνδας — Ἡ πνευματικὴ ὑπεροχὴ τῶν γυναικῶν — Μία θεατρικὴ ἐσπέρα σελ. 236-240. — Ἡ νεώτερα ζωὴ καὶ τέχνη — Τὸ γυναικίον ζήτημα — Λί γυναικῆς ἐν Ρωσίᾳ — Ἀρχαῖοι πολιτισμοὶ — Τὸ διαζύγιον ἐν Ἰσπανίᾳ — Ἡ διάδοσις τοῦ Βουδδισμού — Ἡ βιομηχανία τῶν βιβλίων — Ὁ Φλαμαριὸν περὶ Μαρτινίκας — Ἡ θρησκεία τοῦ μέλλοντος — σελ. 278-279. — Αἰμιλία Κούρτελη — Ἀδελφαὶ Δορίνη — Εὐρουσθ. Γκίζας — Ἀραμῆς — Γ. Σιακαλῆς σελ. 280. — Πολυτεχνικὴ Ἀκαδημία — Θρησκεία καὶ Ἐπιστήμη — Οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες τῆς Ἰσπανίας — Ἡ Ἰαπωνικὴ δημοσιογραφία — Οἱ Ἰάπωνες φοιτηταὶ — Τὸ Βατικανὸν ἐν τῇ Βιβλικῇ Ἑρμηνείᾳ — Τὰ Εὐρωπαϊκὰ πανεπιστήμια — Φρεῖδ. Κρούπ — Ἡ καταστραφείσα γέφυρα ἐν Μπρούκλιν σελ. 341-344. — Μιχ. Ἀργυρόπουλος — Ἀριστ. Ρούκκας — Ἡ Δραματικὴ Σχολὴ τοῦ Ὁδείου σελ. 374. — Ἡ διδασκαλία τῆς Μηδεΐας — Οἱ ἄγῶνες τοῦ Ἰπικίου Ὀμιλοῦ — Ἀρχαιολογία — Ἐπιστήμη σελ. 409.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ Σελ. 281, 345, 346, 376.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Σελ. 201, 376, 377, 409, 410.

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ — ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ — (*Ἐλαιογραφία, Ὑδατογραφία, Παιτέλ, Σχεδιον*). — Ν. Γύζη, Μίθημα ἰσορροπίας σελ. 314. — Θ. Ράλλη, Φυγάδες σελ. 249. — Τὸ Φλέριτ σελ. 252. — Τὸ ἀντίφωνον σελ. 253. — Ἡ ἀνάγκη τοῦ «Ἄστεως» σελ. 257. — Φαντασία — Ἀνάπαυσις σελ. 261. — Δυστάστα νέα σελ. 265. — Πωλιτρία κηρίων σελ. 315. — Χριστιανὴ ἐστία σελ. 379. — Ἡ πρωϊνὴ προσευχὴ σελ. 391. — Ν. Λύτρα, Τὸ αὐτὸ τοῦ Πάσχα — Τὸ θμύμα σελ. 287. — Γ. Ἰακωβίδου, προσωπογραφίαι Ν. Ὁθων καὶ υἱοῦ Ἰακωβίδου σελ. 285. — Κ. Βολονάκη, Θαλασσογραφίαι σελ. 227-229. — Ν. Βώκου, Ἰγθύες σελ. 225. — Γ. Ροιλοῦ, Ὁ ἀνιχνευτὴς σελ. 295. — Τὰ Φάρσαλα σελ. 323. — Γεντζέλια σελ. 310. — Α. Προσαλέντη, Νύξ θυελλώδης σελ. 298. — Π. Μαθιοπούλου, Ἡ Παρισινὴ σελ. 303. — Β. Χατζῆ, Θαλασσογραφία σελ. 226. — Καλύβη φαρᾶ σελ. 319. — Σ. Σκαρβέλη, Θαλασσογραφία σελ. 227. — Ε. Λαμπάκη, Ὁ ἐκατοντούτης σελ. 228. — Κ. Τσιριγώτη, Τὸ Κάκιωμα σελ. 229. — Ν. Ὀθωναίου, Τὸ Ἀρμεγμα σελ. 289. — Π. Λεμπέση, Ὁ Χωρικός σελ. 292. — Κ. Παρθένη, Εἰς τὸ δάσος σελ. 299. — Ι. Ρίζου, Ἀνάγκη σελ. 301. — Ι. Οικονόμου, Ὁ Ἀρραβῶν σελ. 303. — Ὁδ. Φωκᾶ, Ὁ Νερόμυλος σελ. 318. — Θ. Φλωρᾶ, Προσωπογραφία σελ. 226. — Ἡ ἐργασία σελ. 311. — Σπουδὴ σελ. 321. — Σ. Λασκαρίδου, Τὰ χωρικόσπιτα σελ. 292. — Ἀπὸ τὴν ἐργασίαν σελ. 298. — Ἀκτὴ Πόρου 299. — Μ. Σκούφου, Ἐαρινὴ αὐγὴ σελ. 228. — Διευθέτησις ἀνθέων σελ. 333. — Ε. Ποντζέτα, Ξανθὴ καὶ μελαχροινὴ σελ. 228.

ΓΑΥΠΤΙΚΗ — (*Ἀνάγνωμα, Προβλήματα*). — Θ. Θωμοπούλου, Ἀρμονία σελ. 326. — Θ. Κ. Κωνσταντινίδου, Τὸ πνεῦμα τοῦ πολέμου σελ. 329. — Γ. Δημητριάδου, Ὁ εὐνοῦχος σελ. 330. — Π. Κρίνου, Ἀνάγκη σελ. 336. — Λαίου, Μετάλλαξις σελ. 338.

ΞΕΝΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ. R. Stephens, Ἐρως καὶ πεπρωμένον σελ. 9. — Le Quesne, Ὁ Χείμαρρος σελ. 12. — Quinsac, Ἀποθείωσις Γούτεμπεργ σελ. 13. — V. Checa, Ἡ φάραξ τοῦ Βατερλώ σελ. 44. — P. Jamin, Τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου σελ. 44. — J. Beraud, Τὸ Μόντε Κάρλο σελ. 45. — J. Constant, Ὁρφεὺς σελ. 45. — Urban, Διὰ τὸ χρυσίον σελ. 76. — F. Stuck, Ὁ ἄγγελος τοῦ Παραδείσου σελ. 77. — J. L. Gérôme, Ἡ Ταναγραία σελ. 145. — P. Buffet, Τὰ Παναθήναια σελ. 153. — E. Paupion, Ἡ ἀνάπαυσις τῆς Παρθένου σελ. 177. — F. Boucher, Ἀρτεμῖς λουομένη σελ. 181. — N. Poussin, Ποιμένες Ἀρκάδες σελ. 185. — F. Roubaud, Διὰ τὴν σημαίαν σελ. 306. — Leconte du Nouy, Εἰς προφήτης ἐν Μαρόκω σελ. 306. — G. Jaquet, Προσωπογραφία σελ. 307. — Ραφαήλ, Ἡ Ἁγία Οικογένεια σελ. 349. — Κορρεγιου, Ὁ μυστικὸς ἀρραβῶν τῆς Ἁγίας Λικατερίνης σελ. 351. — Leonard da Vinci, Ἰσκόνδη σελ. 352. — Ingres, Ἡ καλλιπρουνος πηγὴ σελ. 353. — Mantegna, Ὁ Παρνασσὸς σελ. 355. — Prud'hon, Ἀπαγωγή τῆς ψυχῆς ἐπὶ τοῦ ζεφύρου σελ. 362. — Greuze, Ἡ ἄνοιξις σελ. 383. — P. Belleuse, Ὁ τέτιξ σελ. 387.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑΙ. 11 παραστάσεις τῆς ἀρχαιολογικῆς Δωδωναικῆς συλλογῆς κ. Καραπάνου σελ. 130-131. — Ἡ ἐν Δαφνίῳ Μονῇ, Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής, Ὁ Νὰς τῆς ἐν Ἀρτη Παρηγορητρίδος σελ. 159. — Ἡ Ἀρροδίτη τῆς Μήλου σελ. 169. — Ἡ Ἀρτεμῖς κυνηγός σελ. 173. — 5 ἀνάγνωμα ἐκ τῆς μετόπης τοῦ Παρθενῶνος σελ. 212-215. — Ὁ Ἐφρηβὸς τῶν Ἀντικυθέρων σελ. 347.

ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑΙ — ΕΠΙΦΑΝΩΝ (μετὰ βιογραφικῶν σημειώσεων). Οἱκ. Πατρ. Ἰωακείμ ὁ Γ' σελ. 73. — Πατρ. Ἱεροσολύμων Δαμιανὸς ὁ Α' σελ. 217. — Π. Βαλλιῆνος σελ. 22. — Γ. Μαρασλῆς σελ. 47. — Σ. Σκουλούδης σελ. 82. — Σ. Στρέιτ σελ. 146. — Κ. Καραπάνος σελ. 129. — Ι. Πεσματζόγλου σελ. 191. — Κλέων Ραχκαβῆς σελ. 209. — Θ. Ράλλης σελ. 273. — Νικόλαος Μαυροκορδαῖτος σελ. 273. — Ἰωάννης Γρυπάρης σελ. 407.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ, ΠΟΙΗΤΩΝ — Ἐθνικὸς ποιητὴς Σολωμὸς σελ. 105. — Π. Ἀζιότης σελ. 4. — Μιλτ. Ι. Δασκαλάκης σελ. 10. — Ζὰν Ἀδριγ, Βίκτωρ Οὐγκώ σελ. 64. — Βενιαμὶν Κωνσταντίν σελ. 125. — Χαρ. Ἀννῖνος σελ. 132. — Κ. Χρηστομάνος σελ. 192. — Αἰμ. Ζολᾶ σελ. 199. — Μιχ. Λάμπρος σελ. 200. — Καρλόττα Βίτχ, Βέρθα Ἐδερ σελ. 281. — Μάξιμος Γκόρκι σελ. 331. — Εὐρ. Γκίζας σελ. 341. — Μ. Ἀργυρόπουλος σελ. 374. — Ἄννα Φραγκοπούλου, Τρουφιὲ σελ. 408.

ΑΤΘΙΔΩΝ — Ζαῖρα Θεοτόκη, Νίνα Κρασσι, Κᾶ Βάρβογλη, Ἄννα Βέλλη σελ. 2-3. — Κᾶ Σακορράφου, Δῆς Λιάμπη, Κᾶ Γιαννοπούλου, Κᾶ Χαριλάου σελ. 34-35. — Ἑλένη Κριεζή, Σ. Ζωγίου, Σ. Σκανδαλίδη, Ι. Παπαπαδάκη, Α. Νεγγερόντη σελ. 66-67. — Μαρία Μομφερράτου σελ. 65. — Δῆς Ὑπατία Εὐγενίδου σελ. 109. — Καίτη Λῶ, Δῆς Ἑλένη Π. Σκουζέ, Κᾶ Βαλερία Χάους σελ. 140.

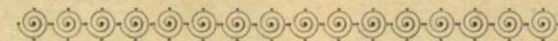
ΔΙΑΦΟΡΩΝ. — Μαρκόνης σελ. 26. — Εὐαγγελία Νίκα σελ. 31. — Γεώργιος Πάπ σελ. 58. — Στρατηγὸς Δελαρέϋ, Στρατηγὸς Μέθουεν, Ἀμερικανὶς Στόν σελ. 62. — Frank Miller σελ. 71. — Πριγκίπισσα Σοφία σελ. 74. — Βασίλισσα Βιλελμίνη, Βασιλεὺς Ἀλφόνσος ὁ ΙΓ' σελ. 92. — Χρ. Χατζηχρήστου σελ. 93. — Δημ. Κάβρας σελ. 95. — Ἐδουάρδος καὶ Ἀλεξάνδρα βασιλεῖς τῆς Ἀγγλίας σελ. 97. — Δούκισσα Ἑλένη καὶ Πρίγκιψ Νικόλαος σελ. 108. — Ἀντώνιος Φράττης, Ὁθων Παπαθέρων σελ. 124. — Αὐγουστος Σεβέρων σελ. 125. — Ἀγαθοκλῆς Κωνσταντινίδης σελ. 148. — Ἀρθούρος Βαλφούρ, Πηνελόπη Κλεομένους σελ. 157. — Ὀλγα Παπαδιαμαντοπούλου, Ἐλισάβετ Χρυσανθοπούλου σελ. 180. — Στέφανος Στεφάνου σελ. 234. — Θ. Οικονόμου, Μαρία Δημοπούλου, Μαρίκα Κοτοπούλη σελ. 235. — Αἰμ. Ζολᾶ σελ. 236. — Μιχὴν Παπαθέρων σελ. 238. — Ἀλέξανδρος Νικολοῦδης σελ. 274. — Βικτωρία Δορίνη, Ἑλένη Δορίνη, Αἰμιλία Κούρτελη σελ. 280. — Γ. Σιακαλῆς σελ. 342. — Φρεῖδ. Κρούπ σελ. 343. — Ἀριστ. Ρούκκας σελ. 374.

ΚΤΙΡΙΑ, ΝΑΟΙ, ΠΟΛΕΙΣ, ΤΟΠΟΘΕΣΙΑΙ ΚΑΠ. — Νοσοκομεῖον τῶν Παίδων σελ. 17-19. — Βαλλιῆνος Βιβλιοθήκη σελ. 22. — Κελτικός σελ. 31. — Ἐμπορικὴ Ἀκαδημία, Κεντρικὸν Κατάστημα, Ἐργόστασια οἰνοποιίας καὶ σαπυνοποιίας σελ. 48-49. — Ἡ καταστροφὴ τῆς Κεμάρας σελ. 61. — Ὁ Νεῖγερ, Παπάριον Ὀρφανοτροφείον σελ. 94. — Ὁ ἅγιος Πέτρος τῆς Μαρτινίκας πρὸ τῆς καταστροφῆς καὶ μετὰ τὴν καταστροφὴν σελ. 122-123. — Σιδηροδρομικὸς σταθμὸς ἐν New-Castle σελ. 125. — Τὸ δωρθὲν Σαμοβάρ ὑπὸ τοῦ Τσάρου εἰς τὸν Λουμπὲ σελ. 126. — Τὸ κατατεθὲν ξίφος ἐπὶ τοῦ τάφου Ἀλεξάνδρου ΙΙΙ παρὰ τοῦ Λουμπὲ σελ. 127. — Τηλεφωνικαὶ συσκευαὶ σελ. 155. — Τὸ Κωδωνοστάσιον τοῦ ἁγ. Μάρκου σελ. 157. — Β. Ναύσταθμος σελ. 189. — Τὸ Ἀκταῖον σελ. 198. — Ἡ Ἀγγλικὴ μοῖρα ἐν Φαλιῶρ σελ. 199. — Τὸ Ἀγγλικὸν στέμμα σελ. 200. — Ἡ Ἱερουσαλήμ σελ. 219. — Ὁ Γολγοθᾶς, Τὸ Ἅγιον Κουβούκλιον σελ. 220. — Ὁ Νὰς τῆς Ἀναστάσεως σελ. 222. — Αἱ ὄχθαι τοῦ Ἰορδάνου, Ἀρχαία Ἑλαία ἐν Γεθσημανῇ, Ἡ Κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ σελ. 224. — Ὁ τάφος τοῦ Λαζάρου, Μία ὁδὸς τῆς Ἱερουσαλήμ σελ. 224. — Ἀφίξις τοῦ Πρίγκιπος Νικολάου καὶ Ἑλένης ἐν Ἀθήναις σελ. 249. — Ὁ Νεῖλος σελ. 267, 395. — Τέμενος, Σουλτὰν Χασάν σελ. 269. — Τέμενος Ἑλ-Ἀχζάρ σελ. 271. — Τὸ νέον μέγαρον τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν σελ. 275-276. — Ἡ καταστροφὴ τῆς γεφύρας τοῦ Μπρούκλιν σελ. 344. — Κατάδικοι Σιβηρίας σελ. 360-367. — Χειρόμαντις σελ. 395. — Ἀγγλικὰ γραμματόσημα σελ. 63, 96, 158, 200, 281

ΕΤΟΣ Α΄.-ΑΡ. 1

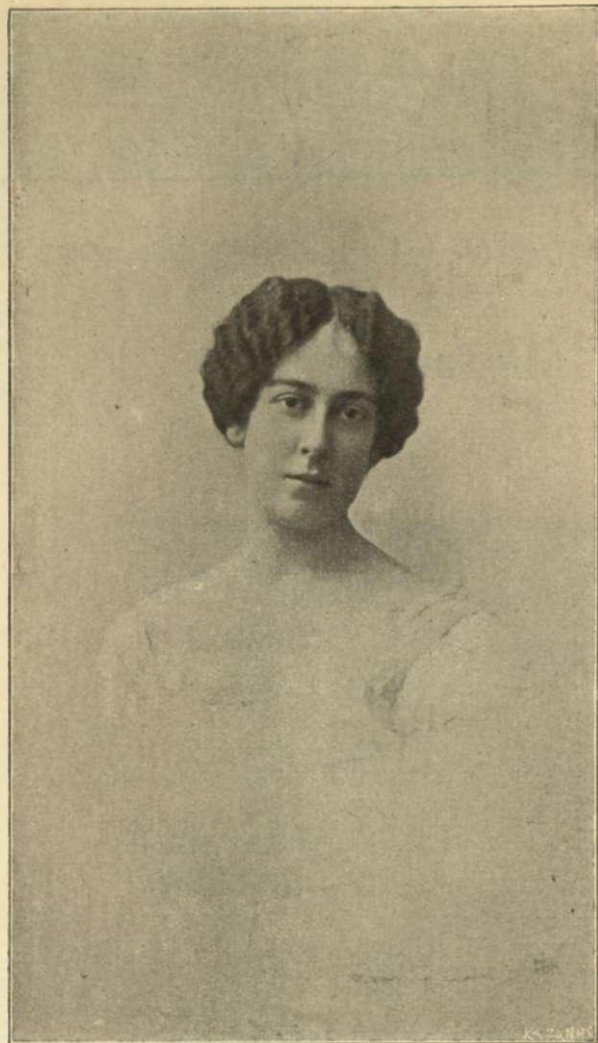
ΜΑΡΤΙΟΣ 1902

ΑΝΤΙ ΕΠΑΓΓΕΛΙΩΝ — Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΜΑΣ

Ο ΣΥΡΜΟΣ ΚΑΙ Η ΝΕΑ ΤΕΧΝΗ

ΕΞΕΤΥΠΩΘΗ ΕΙΣ ΤΟ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "ΕΣΤΙΑ",
Κ. ΜΑΪΣΝΕΡ
ΚΑΙ
Ν. ΚΑΡΓΑΔΟΥΡΗ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΟΔΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ 4

ΑΠΟ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ
ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ
ΤΟΥ
ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΝΗΗ

Και ἂν ἡ Σοφόκλειος ψυχὴς ἔχοντε πλειὰ μισέφει
Και ἀντάμα και οἱ ἀντίλαλοι οἱ μονοικοθρεμμένοι
Και ἂν κείνο τὸ τρισεύγενο τὸ αἶμα ἔχει στειρέφει
Και εἰς φλέβες μόνο στοιχείωσε μαρμάρινες και μένει,

Και ἂν τῶν πνευμάτων χάρες πλειὰ και δόξης πλέον ἀγέρας
Δὲ διαφεντεύουν ἄρειες και ζηλεμμένες κόρες
Και ἂν ἀπ' ἀγγέλους ρήμαζεν ὁ γαλανὸς αἰθέρας
Και ἀπὸ τῆς ἀμαζόνες των ἡ δοξασμένες χώρες,

Προβάλλει σὰ μιὰ γνώριμη ψυχὴ τραγουδιμένη
Και μιὰ ἀπόκοσμη ἔμμορφιά δνειροφαντασμένη
Ποῦ ἀνθοβολᾷ στήν ὄψι της αἶμα ἡρωϊδων πάλι!

Προβάλλει μιὰ ἀθάνατη καθὼς τὴν Εὐρυδίκη
Και σὰ μιὰν ὀλοζώντανη τῆς Σαμοθράκης Νίκη —
"Ὅταν μπροστά μας ἔξαφνα ἡ ὄψι σου προβάλλει.

Ἀρχαῖον κάλλος ἄφταστον! Ἑλληνικὴ θεότης!
Ποῦ ἀνθοβολᾷ στὰ μάρομαρα ἡ ἀμάραντη ἔμμορφιά σου,
Ξαναπροβάλλεις στὴ φτωχιά πατριδα τὴ γλυκειά σου
Σὰν ὄνειρο ὀλοζώντανο τῆς ξακουστῆς σου νεότης!

Λευκὴ τῶν ἀγαμάτων μας ψυχὴ και πλαστικότης!
Στὸ χέρι δόρου σοῦ ἔπρεπε και κρύνος στὰ μαλλιά σου
Γιατ' ἔχεις και τοὺς κεραυνοὺς μὲς στὴ γλυκειά ματιά σου
Και νᾶναι σκλάβος σου ζητᾷ κάθε ἡώρας και ἱπλότης.

Τῆς Ἥρας ἡ κορμοστασιά καθὼς φανῆς προβάλλει
Κι' ὅλη ἡ Ἑλλάδα ἡ ξακουστὴ ἡ ἀμαζόνα πάλι
Και ἡ ἔμμορφιά τῆς Ἀθηνᾶς! ὄχι τῆς Ἀφροδίτης!

Γιὰ τὴ μορφιά σου τὴ θεά και γιὰ τὴ δύναμή της
Δέξον σὰν κρύνα ὀλόλευκα και ὀλόσπρα περιστέρια
Τοὺς στίχους μου ποῦ δένω ἐδῶ γιὰ σένα ταίρια ταίρια!

ΖΑΪΡΑ ΘΕΟΤΟΚΗ
ΝΙΝΑ ΚΡΑΣΣΑ
ΚΥΡΙΑ ΒΑΡΒΟΓΛΗ
ANNA ΒΕΛΛΗ

Και ἂν λέγουν πῶς ἀπέθανε ἡ ἀθάνατη Ἐμμορφιά μας
Και ἂν ξενητεύθηκε ἀπ' ἐμᾶς κι' ἡ Θεά μαρμαρωμένη,
Μὰ ὅσοι σὲ δοῦνε βλέπουνε τὴ δόξα τὴν παληά μας
Και τὴ γλυκειά Ἀφροδίτη μας ἐδῶ ζωντανεμένη.

Και ἂν τῶν νυμφῶν ἡ συνοδιὴς πειὰ δὲ σὲ τραγουρίζουν
Και ἂν οἱ βωμοὶ σου ἔσβυσαν πῶφερναν περιστέρια
Μὰ ἡ καρδιὴς ὅπως παντοῦ κεδῶ ἀκόμη ἀνθίζουν
Και τὴ θρησκεία τὴν πρώτη των φυλάγουν πάντα ἀκέρη!

Και ἂν δίχως τάξια ταίρια σου σὲ φέρνει τώρα ἡ μοῖρα,
Θᾶρθοντε στήν πατριδα των τὴ γαλανὴ και κείνα —
Ἡ Ἀθηνᾶ κι' ὁ Ἄδωνις κι' ὁ Ἄρης και ἡ Ἥρα!

Θᾶρθοντε πάλι ἡ δόξες μας κι' οἱ θεοὶ μας μιὰν ἡμέρα!
Ἀνθίζ' ἡ δάφνη τοῦ Ἰλισσοῦ, τοῦ Παρνασοῦ τὰ κρύνα —
Κι' ἀφοῦ ἐσὺ εἶσαι μεμᾶς θάρθουν κι' αὐτοὶ ἀπὸ πέρα.

Και ἂν μὲ τοῦ πένθους ντύνεσαι τὸ μαῦρο μεγαλεῖο —
Ξαστράφει πειὸ φεγγόβολη ἡ ἡλιόπλαστη ἔμμορφιά σου!
Και νά! μὲ τὰ κροσσάτα σου χροσόξανθα μαλλιά σου
Σοῦ πλέκουν στέμμα οἱ ἔρωτες κῆνα στεφάνι θεῖο!

Και ὄλοι σὲ λέν: βασίλισσα! σὲ λένε: μιὰ και μόνη!
Και θέλουν στὰ μετὰξίνα φτερά νὰ σὲ σηκώνουν!
Μὰ ἄλλοι σ' ἀγγελοσκιόσματα και κειοὺς ποῦ δ' ἀπαμιώνουν!
Τοὺς συνεπαίρουν ἀερικὰ κι' ἀνεμικὰ και πόνοι!

Γι' αὐτὸ — μὴ βγάλῃς τὸ βαρὺ τοῦ πένθους σου μανδύα!
Και στὴ γλαρὴν ἀστροφεγγιά των μάγων των ματιῶν σου
Ρίξε τοὺς νυχτοβλέφαρους πέπλους τοῦ Γαλαξία!

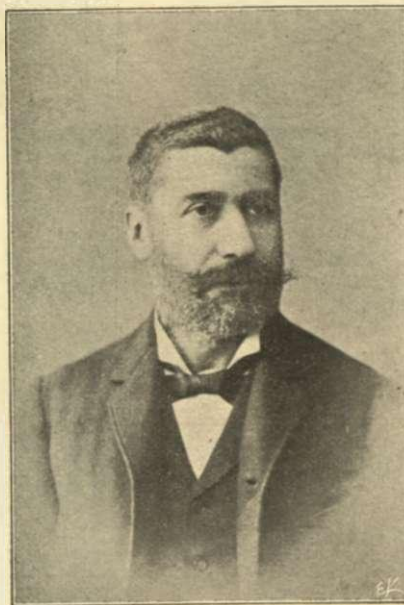
Και μὲς τὸνειροπλάνημα θὰ λέν σὰ βγαίνῃς τώρα:
Ποιὸς εἶδε τέτοιο θάμμασμα! ποιὸς εἶδε τέτοιο θάμμα
Νᾶξῃ τὸν ἥλιο πρόσωπο ἡ νύχτα ἡ μαυροφόρα!

ΔΥΟ ΗΡΩΕΣ

(Νησιώτικα ήθη. — Δύγημα).

Ορσία φθινοπωρινή πρωία, μία πρωία έκτακτος εις λάμψιν και μία μοναδική αίγλη διεδέχθη την χθαινήν νερελιώδη έσπεραν και την νυκτερινήν βροχήν. Πολλοί χωρικοί εξήλθον εις τους άγρούς να σπείρουν και όλος ό κάμπος έξωσπονήθη αίφνης υπό τους χειμάρρους του ήλιακού φωτός και υπό την ένεργειαν του ανθρώπου. Πανταχού, δεξιά και άριστερα και έρ' όσον έφθανεν ό οφθαλμός, όλα παρίστανον μίαν εικόνα φωτός και ζωής, μίαν εικόνα σκορπίζουσαν μειδιάματα, σπείρουσαν την χαράν και μίαν γαλήνην ρωστικην επί των όντων και εις τας καρδιάς εκείνας, όσαι ήδύναντο να την συλλάβουν και να την έγκολπωθούν. Η φύσις, θα έλεγες, έπροκάλει πᾶν στόμα και πᾶσαν καρδίαν εις ύμνον . . . και θα έλεγες ακόμη ότι θα ήτο αδύνατον να ύπήρχον καρδιαί άναίσθητοι εις την τελουμένην πανήγυριν. . . και όμως μεταξύ βεβαίως και πολλών άλλων, δύο άνθρωποι, δύο ιερείς, έξύπνισαν δύσθυμοι, κατηφείς και την πρωίαν εκείνην . . .

Π. ΑΞΙΩΤΗΣ

Ο Νεκτάριος και ό Φίλιππος, οι παλαιοί γνώριμοί μας. Δι' αυτούς ούδεν έσήμαινον αι φυσικαί καλλοναί εκείναι, τα μεθυστικά εκείνα μειδιάματα, τα όποια έξυπνούν και νεκρωμένες ακόμη καρδιάς. Άλλοι λογισμοί και άλλαι σκέψεις, πεζαί, άνιχαί, άλγειναι, τους άπησχόλουν. Σκέψεις πιστικαί τής ψυχής, αίτινες τους έκαμνον—πρό πολλού ήδη, —κωφούς προς τας μυστηριώδεις εκείνας φωνάς, αίτινες εινε ή ευδαιμονία των ανθρώπων, «των έχόντων ότα διά ν' ακούσουν».

Τους εύρίσκομεν εις τό ήγουμενίον τής Μονής Τ. καθημένους άπέναντι άλλήλων, άκριβώς την ώραίαν εκείνην πρωίαν και άνταλλάσσοντας τας μελαγχολικάς σκέψεις των. Όλίγοι μήνες είχαν παρελθει από τής φυγής του Συνεσίου εκ τής Μονής Τ. και ή άνησυχία και ή άπογοήτευσις δεν έπαυσαν να πιέζουν τα στήθη των δύο άγαθών ιερέων, των ανακλαβόντων την προσωρινήν διεύθυνσιν του ιερού εκείνου ιδρύματος. Ο ιεράρχης δεν τους ήγάπα και συχνά τους έστενοχώρει και συχνότερα τους επέπληττε διά τό παραμικρόν, δι' ένα ψύλλου πήδημα, διά τό τίποτε, ό,τι και άν έκαμναν, όπως και άν έφέροντο, δεν τον εύχαρίστουν. Καθώς τό άρνίον του μύθου, αυτοί πάντοτε έθόλωναν τό νερόν, εις οίονδήποτε μέρος του ρύακος και άν ίσταντο. Οι πτωχοί ιερείς ήσθάνοντο βαθύτατα την περιφρόνησιν αυτήν, αλλά τα ύπέμεναν όλα, ως ό καλός στρατιώτης, ό γνωρίζων να υπομένη τιμωρίας, και άδικοι όταν εινε' τα ύπέμεναν όλα εν σιωπή και μόνον μεταξύ των άντήλλασσον τας σκέψεις και τας ιδέας των.

Ούτω και την πρωίαν εκείνην ήλθε γράμμα του ιεράρχου, αυστηρότερον, σκαϊότερον ή τα προηγηθέντα, γράμμα τό

όποιον, εκτός τής άπορίας, εκίνησεν επί τέλους την άγανάκτησιν των ανθρώπων αυτών, οτινες μόνον τό καθήκόν των έπραττον. Εις την έποχήν του Συνεσίου, όλα ήσαν μέλι γάλα μεταξύ αυτού και του άρχιερέως. Τώρα με κανένα τρόπον οι πτωχοί ιερείς δεν δύνανται να εύχαριστήσουν τον άρχηγόν των. Αυτά έσέπτοντο συχνά μεταξύ των, αυτά έλεγον και την πρωίαν εκείνην οι δύο των, χαμηλή τή φωνή, ως φοβούμενοι τους κατασκόπους και τους ώτακουστάς, τα δημιουργήματα εκείνα τής του Συνεσίου Σχολής, ήτις άφίκε βαθεία ίγνη τής φθοροποιού διαβάσεώς τής. Βεβαίως ή έλευσις αυτή — σείπτονται! — ύφίστατο χάρις εις τον άρχηγόν, όχι μόνον άνεχόμενον, αλλά παραδόξως και υποθάλλοντ' αυτήν, από άγάπην βεβαίως προς τον ενοούμενον, γάρνιν του όποίου ιερέωνε τό έτοιμος να ποδοπατήση πᾶσαν εϋθύτητα και πᾶσαν τιμήν, αν αι άρεται

αυται του ήθελον γείνη πρόσκομμα εις τον δρόμον του, τον δρόμον τουτέστι τής αυθαιρείας, τής διά παντός μέσου επικρατήσεως των ίδιων άρχών, αίτινες είχαν ως γνώμονα την φυγάδευσιν εκ του ιερού περιόλου πάσης αληθείας και πάσης τιμής και την έγκατάστασιν εν αυτώ οιασδήποτε κινδηλίας. Λυπηρόν αυτό, αλλά μη δεν εινε καταφρανές; . . . Μη δεν απέδειξε χιλιάκις τότο και μη δεν έξήτει και τώρα να επαναφέρει εις την Μονήν την πρό μικρού εκδιωχθεισαν σκαπρίαν; Η όλως πατρική του στοργή εις την κατάστασιν αυτήν εινε καταφρανής; οι άδικοι επιπλήξεις του προς τους ταπεινούς ιερείς και αι αυθάδεις επιστολαί του Συνεσίου προς διαφόρους εντός και εκτός τής Μονής, έδεικνουν τότο. Και όμως εινε φωτισμένος άνθρωπος! τί παράξενα πράγματα! Αυτά σέπτονται οι περιφρονημένοι ούτοι μοναχοί και ιδού δικαί εινε ύπέρ ποτε κατηφείς και τεθλιμμένοι και πλήρεις συγχρόνως δικαίας άγανάκτησεως κατά τής σκαϊότητος και τής βίας, τας όποιας μόνον μία άσύστολος και άχρλίνωτος αυθαιρεία υπαγορεύει.

— Σπούμε τα κεφάλια μας άδικα, Φίλιππε, ειπεν ό Νεκτάριος, τό ξέρομε πώς δεν μάς θέλει γιατί θέλει τό φίλο του.

— Εκτός αν ακούσωμε τας διαταγάς του' ειπεν ό Φίλιππος. Αυτό δεν θα γενή ποτέ, ενόσω είμαστε μείς. Ούτε τό Μοναστήρι θα γδύσωμε μείς, όπως φαίνεται ζητει ή πανισρότης του, ούτε τα άλλα εκείνα που μάς γράφει μπορούμε να κάμωμε' έτελείωσε.

— Επί τέλους, ως τον φέρη, ειπεν ό Φίλιππος, τί άργεί; όλα δυστυχώς έξεχάσθησαν πάλιν.

— Και θα τον φέρη, ειπεν ό Νεκτάριος, αλλά θέλει κάπως να φυλάξη τα προσήγματα' δεν τόκαμε και την πρώτη φορά; θέλει πρώτα να δείξη πώς είμείς τάχα ένακαγήσαμε και — τί να κάμη — στέλλει πάλι τό φίλο του να κόψη και να βάλη.

— Πώς θα τον φέρη και γρήγορα, ειπεν ό Φίλιππος, δεν ύπάρχει άμφιβολία. Δε βλέπεις τί άλληλογραφία έχουμε ό Νεόφυτος ό καλόγηρος και ό Άμβρόσιος με τον Δεσπότη και με τον Συνέσιος;

— Ναί τό ξέρω, ειπεν ό Νεκτάριος, ό Συνέσιος μάλιστα, στα γράμματά του, γράφει σαν κύριος, βρίζει και περιγελά όλους μας.

— Ναί, ό έλευσιός; θα ειχε τό θράσος αυτό, αν δεν ήταν τό δυνατό στήριγμα;

— Και βέβαια, Φίλιππε, ή κεφαλή πταίει. . .

— Δυστυχώς ναί! ειπεν ό Φίλιππος, χαμηλοφώνως.

— Και ειπεν ό Νεκτάριος, μόνον ένα πράγμα έμεινε πλέον για να σωθή και ή Μονή και τό χωριό.

— Τί πράγμα; ήρώτησεν ό Φίλιππος.

— Να μιλήση ή άλλη, ή δυνατή, ή γερή κεφαλή του χωριού' ή κεφαλή που δεν τρομάζει. Και εινε άπορίας άξιον, πώς δεν ώμίλησε ως τώρα.

— Η κεφαλή αυτή, ειπεν ό Φίλιππος, άργει πολύ να σκεφθή και να ένεργήση.

— Ναί, αλλά μία φορά να σκεφθή και ν' αποφασίση, έτελείωσε. Και γρήγορα ή άργά, εκεί θα μάς φέρη ή κατάφορος άδικία. . .

Ούτως είχαν τα πράγματα, ότε, μίαν πρωίαν έφθασεν εις την Μονήν, εκ τής έκουσίου έξουσίας του, ό μοναχός Άνθιμος, ό άδαμάντινος εκείνος χαρακτήρ και άμειλιτος έχθρός του Συνεσίου. Οι φίλοι του ιερείς και μοναχοί τον ύπεδέχθησαν με πολλήν χαράν, την όποιαν όμως έμετρίαζεν ή λύπη τής σημερινής καταστάσεως. Ο Φίλιππος μάλιστα, αφού τον συνεχάρη διά την άνδρικήν στάσιν του και διά την έπιστροφήν του, του έξέθεσεν εν λεπτομερεία τα συμβαίνοντα, εν τέλει δέ, δεν ήδυνήθη να μη κινήση την κεφαλήν μελαγχολικώς και μ' ένα τρόπον, ώσαν να έλυπειτό τον Άνθιμον έπιστρέφοντα.

Η όμιλία έγίνετο εις τό κελλί του Άνθίμου, όπου του τό είχαν έτοιμάση πρό πολλού οι φίλοι του ιερείς, οι γνωρίζοντες ότι θα επανήρθετο.

— Κάτι ξέρεις έσύ, παππά Φίλιππε, που κουνεις τό κεφάλι σου, ειπεν ό Άνθιμος, πές μου το κι' αυτό, να τα ξέρω όλα.

— Θεού, Κύριε, φυλακήν τῶ στόματί μου, ειπεν ό Φίλιππος, ενῶ ό Νεκτάριος έμειδία περιλυπος.

— Όχι, παππά Φίλιππε, ειπεν εντόνως ό Άνθιμος, εινε περιστάσις που κάμνει ένας εγκλημα να κλη τό στόμα του. Από την όμιλία σας εκπατάλαχ κι' έγώ πολλά. Λέγε μου καθαρά, τί ροβείσαι, τί ύποπτεύεσαι;

— Ο αδύνατος, Άνθιμε, όσω θέλει ως μιλή' δεν τον ακούει κανείς' και μείς όλοι είμαστε μηδενικά' ειπεν ό παππά Φίλιππος.

— Δε συμφωνώ μάζη σου, άντέλεξεν ό Άνθιμος, πρέπει να μην παύη να μιλή και να φωνάζη και ό αδύνατος στο δικιο του' ή πολλός, ή συγνές φωνές, σχηματίζουνε βοή. . .

— Αλήθεια, ειπεν ό Νεκτάριος.

— Δε βλέπω τί εκάμωμε ως τώρα, ειπεν ό Φίλιππος.

— Πώς; δεν μάς τον εύχαλαν; ειπεν ό Άνθιμος.

— Και μάς τον έφρασαν, ειπε με πικρίαν ό Φίλιππος.

— Αδιάφορο! ειπεν ό Άνθιμος, είμείς δεν πρέπει να πύσωμε από τό να λέμε και να κάμωμε τό χρέος μας.

— Μου έρχεται θυμός, βρέ αδελφέ, ειπεν ό Φίλιππος, χωρίς ν' άπαντήση εις την παρατήρησιν του Άνθίμου, να βλέπω να του έχουν μερικοί τόσην άγάπην και να δείχνουν τόση λύσσα να φέρουν πίσω, ποιόν. . . έναν άνθρωπο διωγμένο και ξαναδιωγμένο για. . .

Και δικαιοσύνη, έρημάτισεν εμπρός όπισω με ταραχήν ή αλήθεια εινε—ειπεν ό Νεκτάριος, πώς κανείς δεν τον ύπολήπτετα, μηδ' αυτό το που τους λέγει φίλους του.

— Μα έσύ, παππά Φίλιππε, ειπεν ό Άνθιμος, μιλείς με τέτοιο τρόπο, σαν. . .

— Σαν να εινε πλιό και φερμένος, θέλεις να πής; διέκοψεν ό Φίλιππος. Λοιπόν άκουσε, Άνθιμε. Αν δεν άλλαξεν ό χαρακτήρας σου, αν δεν έγινεις και σύ ψάρι, σαν και μάς τους δειλους και άφρονους, γρήγορα θα ξαναπάρης τό κομποδεμά σου να φεύγης, αυτό ξέρω.

Ο Άνθιμος ήτοιμάζετο ν' άπαντήση ότε έγερθείς ό Νεκτάριος ειπε με την τρέμουσαν φωνήν του.

— Καλό θα ήταν να έβλέπατε και τον παππά-Δημήτρη.

— Πρώτη μου δουλιά ει'ν αυτή' ειπεν ό Άνθιμος, αν δεν ήταν κι' αυτός, άλλοίμοно στο καύμένο τό χωριό.

— Έγώ τον βλέπω συχνά. Είνε και αυτός ό φτωχός καταθμωμένος με τα πράγματ' αυτά και αν δεν ειχε την ένορία του και τα χρέη του, δε ξέρω τί θα κανε. Μα τί να κάμη' εινε κι' αυτός δεμένος.

— Άγιος άνθρωπος! ειπεν ό Άνθιμος, τον μόνον που τρέμει ό Συνέσιος, γιατί έμας δε μάς λογαριάζει κι' έχει δικιο' να ήξερη 'γώ να μιλω σαν κι' αυτόν, να 'χη τη δύναμή του, την τόλην του. . . με είμαι ένα ξύλο, ένα τίποτα' τί κάνω; μόνον διαμαρτύρομαι και φωνάζω' ώρα' διαμαρτυρία και πολύ τηνε λογαριάζει ό Συνέσιος.

— Μην καταβάσεις τον έαυτό σου, Άνθιμε, ειπεν ό Φίλιππος, ό,τι κάμνεις έσύ, εινε πολύ.

— Λέω πώς πρέπει να μιλούμε, κι' έγώ σωπαίω.

— Τό φέριμο τό δικό σου άξίζει περισσότερο από κάθε φωνή.

— Ός τόσο δε ής να πής τί ξέρεις, τί ήκουσες;

Την στιγμήν εκείνην ό μικρός κώδων του μαρμαρίνου κωδωνοστασίου έσήμανεν έσπερινόν.

— Θα σου τα πώ, Άνθιμε, πᾶμε τώρα μέσα. Και όλοι όμου, διασχίζαντες την αύλην τής Μονής, εισήλθον εις τον Ναόν, όπου είχαν ήδη προηγηθή οι καλόγηροι.

Άλλά ό Άνθιμος δεν είχαν ήσυχίαν μετά τον έσπερινόν ήκολούθησεν εις τό κελλί του τον παππά Φίλιππον. Μόλις όμως εισήλθον, εύθως κατόπι έμβήκε ό Άμβρόσιος, τό καλογεράκι, ό ενοούμενος του Συνεσίου. Έκάθησεν επί ξυλίνου έδωλιού, κι' έσταύρωσε ταπεινώς τας χείρας, ενῶ ό Φίλιππος και ό Άνθιμος άντήλλασσον βλέμμα συνεννοήσεως.

Ηκολούθησε μικρά σιωπή, ήν διέκοψεν ό Φίλιππος.

— Και τί νέα, Άμβρόσιε; ήρώτησε.

— Δε ξέρω τίποτα, πάτερ Φίλιππε, έσεις μπορεί να ξέρετε, ειπε με τό πλέον ύποκριτικόν του ύφος ό Άμβρόσιος, ύπεγερθείς και τυλιγθείς σριγκτώτερα εντός του ράσου του.

— Έσύ και να ξέρης δε λές' είσαι πολύ κρυφός' ειπεν ό Φίλιππος.

— Μα τί μαθής, να ξέρω, γιατί πράγμα; ειπεν ό Άμβρόσιος, παρατηρών ύπόδρα τον Άνθιμον, όστις επήρην από τό τραπέζι την Σύνοψιν και άνεγίνωσκε.

— Για τό ζήτημά μας' έχομε μείς άλλο ζήτημα παρά τό ζήτημα του Ήγουμενίου; Και δε ξέρεις έσύ πώς γρήγορα μάς έρχεται ό Συνέσιος;

— Για να πώ την αλήθεια ήκουσα να τό λένε, μα δεν τό πίστεψα' ειπε τό καλογεράκι.

— Γιατί τάχατες; ήρώτησεν ό Φίλιππος.

— Γιατί ό πάτερ Συνέσιος έχει πολλοί έχθροι.

— Μα έχει και πολλοί φίλοι. Και μάλιστα τον καλλίτερο, τον πιό δυνατό, τό Δεσπότη.

— Ναί, ό Δεσπότης τον άγαπά, ειπεν ό Άμβρόσιος.

— Όμοιος τον όμοιον, δεν ήμπούρεσε να μην ειπή ό Άνθιμος.

Ο Άμβρόσιος έρριψεν επί του Άνθίμου βλέμμα άπορίας και φόβου ένταυτώ. Διότι κάθε πράγμα όμοιάζον με τόλην, με κάποιον θάρρος, έφερε φρικιασείς τρόμου εις τον Άμβρόσιον, συνειθισμένον να κύπη πάντοτε πρό των ίσχυρών, άσυνειδήτως, χωρίς ποτέ να δίδη λόγον εις έαυτόν, δικαί γίνεται τότο.

* Ίδε τό διήγημα «Παππά-Συνέσιος».

Εδρέθη εις ἀμύχανον θέσιν, μὴ γνωρίζων τί ν' ἀπαντήσῃ, ὅτε, εὐτυχῶς ἠκούσθη φωνὴ καλοῦσ' αὐτὸν ὀνομασί.

— Ἄ, μὲ φωνάζει ὁ Νεόφυτος; ἡ εὐχὴ σας, πατέρες, εἶπε, καὶ ἐξῆλθε ταχέως.

Ὁ Νεόφυτος ἦτο ἐκ τῶν φίλων, τῶν κατασκόπων τοῦ Συνεσίου, συνεπῶς ἐκ τῶν ἀναμενόντων ἀνυπομότως τὸν ἐρχομὸν του. Εἰς αὐτὸν ὁ Ἀμβρόσιος μετέδωκε τὰ τῆς συνομιλίας του μετὰ τοῦ Φιλίππου ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ ὁ δὲ Νεόφυτος ἔλαβεν ἀκριβῆ σημεῖωσιν, ἵνα τὰ ἀναφέρῃ ὅπου ἔπρεπεν, ὡς ἔπραττε πάντοτε καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα.

— Αὐτὸ τὸ ζῆλον ἤλθε νὰ μᾶς πᾶρῃ λόγια, εἶπεν ὁ Φιλίππος εἰς τὸν Ἀνθιμον, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἀμβροσίου.

— Νὰ τὰ ἔργα τοῦ Συνεσίου, εἶπεν ὁ Ἀνθιμος; τὸ ἔρπετο αὐτὸ ἴσως δὲ θὰ ἦταν τέτοιο, ἂν ἔσπεφεν εἰς ἄλλα γέρεα.

— Χωρὶς ἀμφιβολία, εἶπεν ὁ Φιλίππος; τὸ πῆρε μικρὸ καὶ τὸ ἐπότισε μὲ τὴν διδασκαλίαν του; τί νὰ σοῦ κάμῃ; Μπορεῖ νὰ περιμένῃ πότε νὰ ξανάρθῃ. Ἀπὸ τὸ ὕψος του φαίνεται πῶς εἶνε βέβαιος.

— Κ' ἐγὼ τὸ φοβοῦμαι τώρα, εἶπεν ὁ Ἀνθιμος.

— Καὶ γὰρ νὰ βεβαιωθῆς περισσότερο, σοῦ λέγω; πῶς ἔως τώρα ἑκατὸ γράμματα ἔχει στελεμένα σὲ φίλους του; αὐτὸ τὸ ἔχω ἀπὸ ἀσφαλεστάτην πηγὴν.

— Καὶ εἶνε περιττὸ νὰ ρωτήσῃ κανεὶς τί γράφει;

— Ὁ, τι ἔγραφε καὶ ἄλλοτε; «Φέρετέ με καὶ εἶμαι ὁλος δικός σας» αὐτὸ εἶνε τὸ νόημα. Ἄν τὴν π' αὐτὰ προσθέσωμε καὶ τὴν δεσποτικὴν ἀγάπην, μπορούμε ν' ἀμφιβάλωμε πῶς τὸν ἔχουε γρήγορα;

— Τί τύχη τὸ καυμένο τὸ Μοναστήρι! Καὶ ὁ πρωταίτιος εἶνε ὁ Ἱεράρχης, ὁ Πανιερώτατος! εἶπε μὲ πολλὴν πικρίαν ὁ Ἀνθιμος.

— Τώρα ἔπρεπε νὰ σ' ἀκούσῃ ὁ Ἀμβρόσιος ἢ ὁ Νεόφυτος, εἶπεν ὁ Φιλίππος.

— Ἀδιαφορῶ, εἶπεν ὁ Ἀνθιμος; κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ τὸ ἐβροντοφωνοῦσα στὴν ἀνάγκη. Ἐκεῖνο ποῦ μὲ μέλει (γιατί ἔχω κ' ἐγὼ τὸν ἐγωισμό μου) εἶνε ἡ δική μου ἡ θέσις. Εἶχα καὶ ἔχω αὐτὴν τὴν ἀδυναμία, αὐτὸν τὸν ἔρωτα πρὸς τὸ Μοναστήρι μὲς καὶ στὸ χωριὸ μὲς; εἶχα πάντα κ' ἐτρεφόμενα μὲ τὸ ὄνειρο αὐτό; νὰ ζῆσω στὴν Μονὴ καὶ γὰρ τὴν Μονή, νὰ δουλεύω γιὰ τοὺς ἀδελφούς ποῦ τοὺς συνείθισα, νὰ κλείσω τὰ μάτια ἐδῶ καὶ νὰ ἰδῶ ἀπὸ τὸ κελλί μου, γιὰ ὑστερὴν φορὰ, τὸν ἥλιο ποῦ πάει νὰ βασιλέψῃ, νὰ χρυσώσῃ τὴν κορυφὴν τοῦ καμπαναριοῦ μὲς.

Ἐκλινε τὴν κεφαλὴν, ἐνθ' ὄσους δάκρυα φλογερὰ ἐκυλίσθησαν κατὰ μῆκος τῶν κούλων παρεῖων τοῦ Ἀνθίμου καὶ εἰσέδυσαν ἐντὸς τῆς πυκνῆς του γενειάδος.

Συνεκινήθη ὁ Φιλίππος.

— Ἡσύχασε, ἀδελφε Ἀνθιμε, τοῦ εἶπε λαβῶν τὴν χεῖρά του. Ἐμεῖς ἄς κάμνωμε τὸ χρέος μας καὶ ὁ Θεὸς βοηθός.

— Ναί, ναί, εἶπεν ἡσυχώτερα ὁ Ἀνθιμος. Αὐριο θὰ πάγω νὰ ἰδῶ καὶ τὸν παππᾶ Δημήτρη, νὰ ἰδοῦμε τί λέει κι' αὐτός.

— Ἰσα, ἴσα, ξέρεις τί μοῦ ἔλεγε τῆς προάλλες ὁ παππᾶ Δημήτρης; Πῶς καὶ ὁ Μανάρας, ξέρεις, ὁ λαθρέμπορος εἶχε γράμμ' ἀπὸ τὸν Συνέσιο, ὅπου τοῦ λέγει; πῶς θάρθη γρήγορα φαίνεται ὁ Μανάρας τοῦ γράφει παράπονα γιὰ τὴν κόρη του καὶ ὁ Συνέσιος τοῦ ἀπαντᾷ νὰ ἡσυχάσῃ καὶ πῶς αὐτὸς θὰ τοῦ τὴν παντρέψῃ.

— Τὰ σκάνδαλα καὶ ἡ ἐξδιουρηγίαι εἶνε ἡ μόνη του δουλιὰ, εἶπεν ὁ Ἀνθιμος.

Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ἠκούσθη σημαίνων ὁ κωδωνίσκος ὁ καλῶν τοὺς ἀδελφούς εἰς τὸ νηστήσιμον δεῖπνον, καὶ ὁ Ἀνθιμος ἀποχαιρετίσας τὸν Φιλίππον, ἀπεσύρθη εἰς τὸ κελλίον του.

II

Ὁ Ἀνθιμος ἀπεσύρθη εἰς τὸ κελλί του συλλογισμένος. Ἠλπίζεν ὁ πτωχὸς αὐτὴν τὴν φορὰν ὅτι θὰ ἔπαυον τὰ βιάσανά του, ὅτι θὰ ἡσύχαζεν ἐπὶ τέλους καὶ μέχρι τέλους εἰς τὸ προσφιλές του κελλί, μέσα εἰς τοὺς τέσσαρας γυμνοὺς του τοίχους καὶ ἐπάνω εἰς τὴν σκληρὰν του στρωμνὴν καὶ μέσα εἰς τὰ ποικίλα ἐγκαλεῖα τῆς βαναύσου ἀλλὰ καὶ εὐεργετικῆς τέχνης του, ἀγαθὰ, ὅπου δὲν θὰ τὰ ἐδίδε δι' ὄλους τοῦ κόσμου τοὺς θησαυρούς. Τὰ ἄψυχ' αὐτὰ ἀντικείμενα, εἶχον δι' αὐτὸν ζωὴν ὠμιλοῦσε μ' αὐτὰ, ὡσάν νὰ ἤκουον τοὺς στογασμούς καὶ τὰς ιδέας του; καὶ τὸ παραλήρημ' αὐτὸ ἦτο διὰ τὸν Ἀνθιμον ὑψίστη εὐδαιμονία. Ἡ φύσις αὐτὴ θὰ ἐνοστάλγει ἐντὸς καὶ τοῦ λαμπροτέρου ἀνακτόρου καὶ μέσα εἰς τὴν στιλπνοτέραν λαμπρότητα τοῦ πλούτου; διότι πᾶσα λάμψις διὰ τὸν Ἀνθιμον εἶχεν ἀντίθετον ἀξίαν τῆς γενικῆς εἰς αὐτὴν ἀποδομένης. Εἶχε τὸν φανατισμὸν του ὁ Ἀνθιμος, ὅχι τὸν ἄγριον ὄμιλον, ἀλλὰ τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον φανατισμὸν, ἄνευ τοῦ ὁποῖου ὁ ἄνθρωπος συγγὰ παραπαίει καὶ ταλαντεύεται μετὰ κατήχρητος καὶ πίεσιων κορμ-

Κουτός! κἀκεῖται καὶ ξένοι τῆς πλάκας μὲ τὸ μαχαίρι, μὰ ἐδῶ εἶναι ἄλλοι λεκέδες γιὰ ἀσπίδα ποῦ δὲν τῆς πιάνει μηδὲ τὸ μαχαίρι τοῦ γονιμένου...

κῶν. Διὰ τινὰς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου, διὰ μερικὸς «ἐξυπνοὺς», τοὺς ἀπαιτοῦντας πρὸ παντὸς ἐξαιρετικὰς τοῦ νοῦς ἐνδείξεις, ὁ Ἀνθιμος ἦτο ἄνθρωπος «περιορισμένος». Καὶ δὲν ἐνοοῦσιν οἱ «ἐξυπνοὶ» οὗτοι, ὅτι, ὁ λεγόμενος αὐτὸς «περιορισμός» τινῶν ἀνθρώπων, δὲν εἶνε παρὰ ἡ ἰσορροπία τῶν νοητικῶν δυνάμεων μετὰ τῶν ἰδιοτήτων ἐκείνων, αἵτινες ἀποτελοῦν τὴν δυνάμιν τῆς ψυχῆς καὶ τῆς θελήσεως, ὅτι δια ὁμοῦ εἶνε παρ' αὐτοῖς στενῶς συνδεδεμένα, καὶ οὐδὲν ἐξ αὐτῶν ἐξέρχεται, οὔτ' ἐκδηλοῦται, οὔτε σπινθηρίζει, οὔτε τυφλώνει, ἀλλ' ὄμιος ἐλκεῖ πρὸς ἑαυτὸ βραδέως μὲν, ἀλλ' ἀσφαλῶς.

Τὸ σαρκίον αὐτὸ τὸ κατεσκληρὸς, ἕνα σύντριμμα καὶ αὐτὸς μέσα εἰς τόσα ναυαγίων λείψανα, τὸ βράκος αὐτὸ τὸ περιφρονημένον, τὸ ἀσήμαντον, ὁ βάνασος αὐτὸς σκυτοτόμος, ὅστις ἤξευρε τόσην τύχην, ὅση ἔφθανε νὰ βοηθῆ καὶ νὰ συντρέξῃ τοὺς μικρούς, τοὺς ἀνυποδήτους, ὡσάν αὐτόν, ἦτο μία τιμὴ ἀκηλίδωτος, μία μεγάλη ψυχὴ, ἑτοιμὴ νὰ θυσιασθῆ εἰς μίαν ἰδέαν εὐγενῆ. Καὶ τὸ ἐλάχιστον ἴχνος διπροσωπίας τὸν ἔφερον ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἡ δὲ ὑποκρισία καὶ ἡ κολακεία τοῦ ἦσαν τόσον ἀπεχθεῖς, ὅσῳ πλουσιώτερα ἦσαν ἐνδυμένα. «Ὅλαι αὐταὶ αἱ ἰδιότητες ἦσαν τόσοι ἀναχρονισμοὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῶν «ἐξυπνων», τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου...

Δὲν θὰ ἠμποροῦσε καὶ αὐτὸς μήπως, οἰκονομῶν τὰς περιστάσεις, ὅπως κάμνονυ σχεδὸν ὄλοι, νὰ ζῆ μὲ ὄλα του τὰ καλὰ καὶ μὲ τὰς ἀναπαύσεις του ὄλας, χωρὶς νὰ τὸν μέλῃ διὰ τὰ στραβά καὶ τὰ ἀδίκαια; Μήπως ὁ Συνέσιος δὲν τοῦ ἐπρότεινε ἄλλοτε χίλια καλὰ πράγματα, διὰ τὰ ὅποια ἄλλοι τρώγονται διὰ νὰ τ' ἀποκτήσουν, ἐπιβάλλοντες αἰγὴν εἰς τὴν συνείδησίν των. ἂν αὐτὴ, ὅχι ἐντελῶς πεπωρωμένη, ἤθελε τολμήσει; νὰ κινήθῃ, νὰ διαμαρτυρηθῆ κἀπως; Καὶ τί ἐζητοῦσαν ἀπ' αὐτὸν ἄλλο, παρὰ νὰ τρώγῃ καλὰ, νὰ πίνῃ, ἂν θέλῃ καλλιτέρα, νὰ κοιμᾶται καὶ, ἐνίοτε, νὰ προσεύχεται, καθὼς ἔκαμναν ἄλλοι, χωρὶς νὰ ἐξετάζῃ τοῦτο ἡ ἐκεῖνο τὸ ἔκτροπον καὶ νὰ λεπτολογῆ καὶ νὰ βασανίσεται; Αὐτὸς θὰ διορθώσῃ τὰ πράγματα; Αὐτὰ ἐφρόνε; ὁ συνετὸς Συνέσιος ἄλλοτε, ὀνομάζων «κουτόν» τὸν Ἀνθιμον. — «Ὁ κουτός!», ἔλεγε, «νὰ μοῦ εἶν' ἐναντίος, ἐνθ' ἠμποροῦσε νὰ μοῦ εἶνε σύμφωνος. Ἐδῶ ἕνας ἱεράρχης μὲ θέλει καὶ μὲ ὑποστηρίζει, καὶ ἕνα σὺβκαλο ἐκεῖ νὰ μοῦ κἀνῃ τὸν ἑθρὸ! Εἶνε μυαλό αὐτό;». Καὶ ἠγανάκτει εὐλιχρινῶς ὁ Συνέσιος, ὅστις ἤθελε τὸ καλὸν τοῦ Ἀνθίμου—ὅπως αὐτὸς τὸ ἐνόει;— ὅστις μ' ὄλα ταῦτα, πρὸς μεγάλην τοῦ Συνεσίου ἐκπληξίν, ἠσθάνετο πρὸς αὐτόν μίαν περιφρόνησιν βαθυτάτην, χωρὶς ὄρια. Τὸν εἶχε γνωρίσει ἐντελῶς, κατὰ βάθος, ἤξευρε τὴν ἠθικὴν πρὸ πάντων βλάβην, ἣν ὑφίστατο ἡ Μονὴ καὶ τὸ χωριὸν ἐξ αἰτίας του καὶ ἠθεώρει τὴν ἐπάνοδόν του ὡς μεγάλην συμφορὰν. Ἄς φαντασθῆ τώρα ἕκαστος τὴν λύπην καὶ τὴν ἀπογοήτευσιν του κατόπιν τῶν λόγων τοῦ παππᾶ Φιλίππου. Ὅλην τὴν νύκτα ἐκείνην, τὴν πρώτην τοῦ ἐρχομοῦ του, δὲν ἐκοιμήθη...

Τοποτηρητικὴ τοῦ ἡγομένου, μετὰ τὴν φυγὴν τοῦ Συνεσίου εἶχον διορισθῆ, ὁ Νεκτάριος καὶ ὁ Φιλίππος, καὶ ἐκυβέρνων μὲ πολλὴν τάξιν καὶ πολλὴν φειδῶ. Δὲν τοὺς ἠγάπα ὄμιος ὁ ἱεράρχης καὶ συγγὰ τοὺς ἐπέπληττε διότι, κατὰ τὰς κοινὰς γλώσσας, αἱ δωρεαὶ των πρὸς τὴν ἀρχιεπισκοπὴν δὲν ἦσαν διόλου γενναῖαι. Δὲν τοὺς ἠγάπων καὶ οἱ περὶ τὸν Συνέσιον, διότι δὲν ἔχον τὴν τέχνην καὶ δέγωνται καλὰ τοὺς ἐπισκέπτας. Ἦσαν, πράγματι, ἄνθρωποι ὀλίγον ἄξιοι, ὀλίγον ἀγροῖοι, μόνον φροντίδα ἔχοντες πῶς νὰ πηγαίνω

Νὰ ξανάρθῃ Ἄννουσά, θέλω νὰ σὲ βλέπω...

καλὰ ἡ Μονὴ οἰκονομικῶς καὶ θρησκευτικῶς. Αὐτὰ ὄμιος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῶν ἀντιθέτων ἦσαν πράγματα ἐπουσιώδη; τὰ μόναι δὲ σπουδαῖα δι' αὐτοὺς ἦσαν ἡ καλὴ συμπεριφορὰ, ἡ προθυμία εἰς τὸ ὑποδέχσθαι, τὰ γευματικά ποτε-πότε, αἱ ἀστειότητες—ἄς ἦσαν καὶ ὀλίγον χονδραῖ—τοῦ καυμένου τοῦ Συνεσίου, ὅστις, κατὰ τὴν γνώμην των, ἦτο καὶ ἐξῆχος διαχειριστής. Ὅσακις δὲ οἱ ἀντίθετοι τοῦ Συνεσίου ἔλεγον ὅτι, αἱ ἐκ τῆς διαχειρήσεώς του ὠφέλεια, λαμβάνουσαι σκοπιάς ὀδοῦς, εἰσέρρον παντοῦ ἄλλου, ἐκτὸς εἰς τὸ ταμεῖον τῆς Μονῆς, ἐκεῖνοι δὲν ἀπῆνταν. Ἀλλὰ καὶ τί ν' ἀπαντήσουν; Μὴ δὲν τὰ ἐγνωρίζον καὶ αὐτοὶ καὶ δὲν τὰ παρεδέχοντο ἐνδομύχως; Ἄλλ' αὐτὰ εἶνε πράγματα ποῦ γίνονται ἀπὸ ὄλους,—ἐσκέπτοντο—παντοῦ καὶ πάντοτε; διατί νὰ μὴν εἴμεθα ἐπιεικεῖς εἰς αὐτὰς τὰς ἀδυναμίας; Οἱ Ἀνθιμοὶ καὶ οἱ ὄμοιοι των εἶνε ἀναχρονισμοὶ, κινουντες μόνον τὸ μειδίαμα τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου.

Ἐν τούτοις ὁ Συνέσιος ἠγρόπνευε καὶ ἐνήργει πράγματι; ἐκ τοῦ τόπου, ὅπου εἶχε καταφύγη, δὲν ἔπαυε νὰ γράφῃ ἐπανειλημμένως πρὸς τὸν προστάτην του τὸν ἱεράρχην, νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν θέσιν του, εἰς τὴν Μονὴν του, τὴν ὅποιαν τόσον ἀγαπᾷ, ὅπου δὲν τὴν ἀλλάσσει μὲ τὴν προσδοκῶρον θέσιν τὴν ὅποιαν κατέχει.

Οἱ ἀντίθετοι τοῦ Συνεσίου ἤκουον, ἠσθάνοντο τὰς ὑπερ-αὐτοῦ ἐνεργείας τῆς ἰσχύος ἧτις τὸν ἐπροστάτευσεν καὶ ἠγανάκτου; ἀλλὰ δὲν ἴσχυον διόλου παρὰ τῷ ἱεράρχῃ, τῷ φίλῳ τοῦ Συνεσίου καὶ ἄφριναν τὰ πράγματα νὰ τρέγουν τὸν δρόμον των. Καὶ τὰ πράγματα ἔτρεγον τὸν δρόμον των, καὶ ὁ καιρὸς παρήργετο οὕτω.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Ἀνθιμος, ὁ καλόγηρος, εἶχεν ἐγκα-

τασταθή εις τὸ κελλί του καὶ ἐδόθη μὲ ζῆλον εἰς τὴν ταπεινὴν ἐργασίαν του. Δυστυχῶς, ἐσκίετο μὲ πικρίαν, ἡ τέχνη του περιωρίζετο εἰς τὸ νὰ μπαλώσῃ τὰ χονδροπεδίδια τῶν χωρικῶν, τίποτε ἄλλο νὰ μπαλώσῃ, νὰ διορθώσῃ ἀπὸ τὰ τόσα καὶ τόσα τραβοπράγματα ὅπου ἔβλεπε, δὲν ἴσχυε καὶ ἐλεινολόγει τὴν μηδαμινότητά του.

Οἱ φίλοι του, ὅλοι σχεδὸν οἱ καλόγηροὶ τῆς Μονῆς, τὸν εἶδαν μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν· ἀλλὰ περισσότερο ἀπ' ὅλους ἐχάρη ὁ Σταυράκης ὁ κηπουρὸς καὶ εὐθύς ὅπου ἐσχόλαζε ἀπὸ τὸν κῆπον, ὑπήγεινε καὶ εὗρισκε τὸν Ἄνθιμον εἰς τὸ κελλί του καὶ τὰ ἔλεγε.

— Νὰ μὴ φύγῃς πλιο Ἄνθιμε, τοῦ εἶπε ποτὲ ὁ Σταυράκης. Νὰ μαίνης πλιο μαζὶ μᾶς.

— Δὲ ξέρεις πῶς εἶνε τ' ὄνειρό μου, Σταυράκη; Μὰ γὰρ νὰ γενῆ αὐτό, πρέπει νὰ μὴ γυρίσῃ ὀπίσω ἐκεῖνος ὁ... ὄζ' ἀπὸ δῶ, Θεὲ μου σχώρεσέ μου.

— Μὰ λὲς νὰ γυρίσῃ; ἠρώτησεν ὁ Σταυράκης.

— Καὶ ὁ Φίλιππος τὸ βεβαιώνει, εἶπεν ὁ Ἄνθιμος, καὶ τὰ πράμματα τὸ δείχνουν.

— Ἀλήθεια, εἶπες ποῦ μπῆκα μιὰ στιγμὴ στὸν καφενέ, ὁ Γιώργης μὲ τὴ γυναίκα του, κατὶ λεγαν γιὰ τὸ Συνέσιον καὶ εὐτύς ποῦ μὲ δαν, ἐσωπάσανε. Μὰ καὶ ὁ Ἀμβρόσιος καὶ ὁ Νεόφυτος ἔχουνε περισσότερο θάρρος, εἶπεν ὁ Σταυράκης. Ἀμ' αὐτὸς ὁ Γιώργης ποῦ ἦταν πρῶτον ἐναντίος του...

— Αἶ, καψὸ Σταυράκη, εἶπεν ὁ Ἄνθιμος, ἡ μάσκες, ξέρεις, ἡ μουτσούνες, εἶνε πολὺ φτηνὲς γιὰ ἓνα ποῦ θέλει ν' ἀλλάξῃ πρόσωπο.

— Κ' ἐκεῖνος ὁ παππᾶ Δημήτρης, εἶπεν ὁ Σταυράκης σκιῶζει ὁ καυμένος τὰ ρούχα του, ποῦ βλέπει καὶ ἀκούει.

— Νὰ ἄνθρωπος μὲ δύναμι, Σταυράκη, μὰ τί νὰ σοῦ κάμῃ καὶ αὐτὸς ἔχει τὴ φαμίλια του, ξένα παιδιά, ἔχει πολλὰ χρέη, ἀλλέως ἦταν ἰκανὸς μὲ τὸ χέρι του νὰ πετάξῃ ἀπὸ δῶ τὸ Συνέσιον.

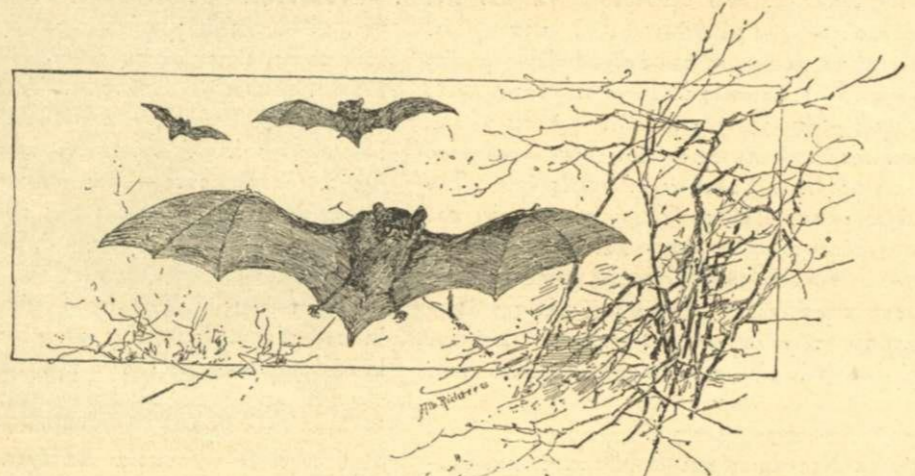
— Καὶ δὲ μὲ μέλει γι' ἄλλο τίποτα, ἐπρόσθεσεν ὁ Ἄνθιμος, παρὰ πῶς ἐγέρασα καὶ ἀδυνάτησα... ἀλλέως θὰ εἶχα ὑπομονή, γιὰτί, νὰ τὸ ξέρης, Σταυράκη, θὰ ἔβρη καὶ ἡ ὦρα τοῦ Συνέσιου...

Ὁ Σταυράκης ἐσηκώθη ν' ἀποχαιρετίσῃ τὸν φίλον του. — Φέρε τ' ἀπόγευμα τὰ παπούσια σου νὰ τὰ σιάξω, εἶπεν ὁ Ἄνθιμος. — Καλὰ, εἶπεν ὁ Σταυράκης καὶ ἀπεσύρθη.

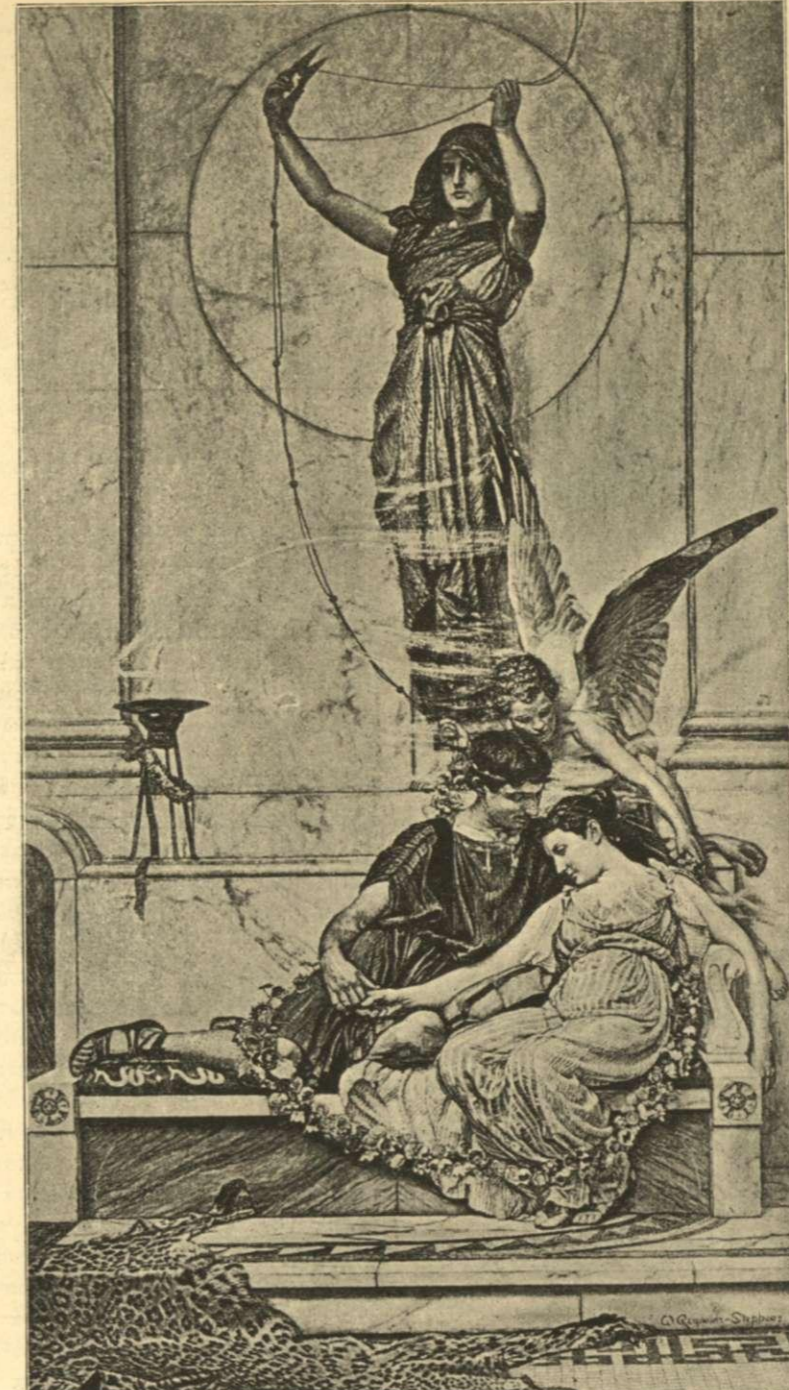
Πράγματι, καθημέραν διεδίδετο μετ' ἐπιτάσεως ἡ εἰδήσις ὅτι ἔρχεται ὁ Συνέσιος. Οἱ μοναχοὶ, οἱ ἀντιθέτοι του, ἐξεδήλουν κατ' ἀρχὰς ἀνησυχίαν, μικρὸν κατὰ μικρὸν ὅμως ἡ ἀνησυχία κατηνύαζετο, οἱ ψιθυρισμοὶ ἔπαυον καὶ αἱ κεφαλαὶ ἔκλινον πρὸ τοῦ ἀναποφεικτοῦ. — Ἀφοῦ ὁ Δεσπότης τὸν θέλει. Ἐλεγε δειλὰ οἱ καυμένοι οἱ μοναχοί, τί νὰ κάμωμ' ἐμεῖς; Ὁ Ἄνθιμος, ἐν τούτοις, δὲν ἐξήρχετο τοῦ κελλίου του καὶ δὲν ἄφινε τὴν ἐργασίαν, ἡ δὲ νὰ πλανηθῇ μακρὰν, ἀνὰ τοὺς ἀγρούς, ὅπου ἦτο κατὰμονος μὲ τὰς σκέψεις του. Συχνὰ ἐπισκέπτετο τὸν παππᾶ Δημήτρη, ἄλλον κέρβερον τούτου παντὸς τιμίου καὶ τιμαλφοῦς καὶ διώκτην ἀμειλικτον πάσης κибδηλίας, ὅσον ὑψηλή, ὅσον λαμπροφωρομένη καὶ ἂν ἦτο αὐτῆ. Ἀργώτερα θὰ ἐνασχοληθῶμεν περὶ τοῦ παππᾶ Δημήτρη, ὅστις ἠγάπα πολὺ τὸν Ἄνθιμον καὶ τὸν ἐσυμβούλευε νὰ ὑπομένῃ, νὰ μὴ φύγῃ, ἀλλ' εἶχε νὰ κάμῃ μ' ἓνα χαρακτηριστὸν ἀλλόκοτον, μὲ μιὰν ιδέαν ἐπίμονον, τὴν ὁποίαν ἐπολέμει μὲν, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τὴν ἐσέβετο. Συχνὰ μάλιστα ἐλεινολόγει ἐαυτὸν διότι ἐνεπλάκη «ταῖς τοῦ βίου πραγματαίαις» καὶ δὲν ἦτο ἐντελῶς ἐλεύθερος νὰ φερθῆ ὅπως τὴν ὑπηγόρευεν ἡ συνείδησίς του. Ἠγάπα τὴν οἰκογένειάν του, ιδίως τὰ παιδιά, ἰδικά του καὶ ξένα, μὲ μιὰν ἀγάπην θερμὴν καὶ ὅμως ἀκούστη λέγων πρὸς τὸν Ἄνθιμον ἐν ἀδημονίᾳ, ἀλλὰ καὶ χαριτολογῶν συγχρόνως. — «Πόσον ἡ οἰκογένεια, ἡ ἄλλως, τόσον ἱερά, καταντᾷ ἐνίστε ἀνιάρᾳ. Χωρὶς αὐτὴν, τί δὲν θὰ ἐκαμνα! Θὰ εἶδειχνα εἰς τὴν αὐθάδη, τὴν ἄνομον δύναμιν, τί ἔμπορεῖ νὰ κατορθώσῃ ἡ ταπεινή, ἡ κουρελοφορεμένη τιμὴ ὅταν πιεσθῇ... Ἄλλ' εἶνε καὶ ὁ ἔρωθς, τὸ σχῆμα, τὸσοι δεσμοὶ... Ἢλλαζα, ἧλλαζα πολὺ...»

Καὶ ἔτρεχεν ἀδημονῶν εἰς τὸ κηπάριόν του μὲ τὴν ἀζίνην, ἵνα ἐκχύσῃ τὸν ἀνίσχυρον γόλον του εἰς τὸ ἀνεύθυνον χῶμα.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ. ©
ΕΙΚΩΝ © © © © © ©
R. STEPHENS ©

ΕΡΩΣ © © © © © ©
ΚΑΙ © © © © © ©
ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΝ ©

Καὶ λέγει ὁ Ἔρωτας: καὶ τί ἂν αἱματοκυλᾷ ἡ σφαῖρ' αὐτὴ ἢ καταραμένη μὲς τὸν ἀφωρισμένο αὐτὸν καὶ λυσοσομένο τῆς ἀγέρα; Τῶν στεναγμῶν οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ ζοφερὴ τῆς μοῖρας ἡ πνοὴ τί καὶ ἂν ἀρπάξουν τὸ κελάδημα τῶν μελιστάλαχτων φιλιῶν σας; Τί καὶ ἂν ἐπ' ἀπὸ τὸ ἄφραστο μεθύσι σας πλανᾷται κάποιον ἀόρατον δρεπάνι; Μὴ χωρισθῆτ' ἕσεῖς παντοτεινὰ μὲς τὴν ἀντάρ' ἐστὶ τὸ ψεύτη κόσμον! Κεγὼ μὲ μάγια ἀνθρώπλεχτα ἐδῶ ἄλυσσοδένω σας γιὰ πάντα...

Καὶ λέγει ὁ Ἐκεῖνος σιγαλά: ἐκεῖ ποῦ ξεφυγκάει ἀπελπισμένη ἡ μικροκοινομάτῃς ἡχώ τοῦ κόσμου, ὦ! Ἐλ' Ἀγάπη μου γλυκειά, στήν ἐρημιά. Ξέρω ἓνα λόγγο ἐγὼ σγοιρὸ ποῦ ξεκαρσμένη κουρνιάζ' ἢ νύχτα ὀλιμερίς, δροσᾶτο φῶς μου! Κεκεῖ θὰ νοιώσῃς τῆς ζωῆς τὴν ὀμορφιά, κεκεῖ θὰ νοιώσω τοῦ θανάτου τὴν λαχάρα! Σῆχω καὶ ἀργήσου τὴ σκλαβιά τοῦ κόσμου

τοῦ βασκανοματῆ! κέλα νὰ πᾶμε μακρὰ νὰ μὴ μᾶς φθάνη καθε μελανοφτέρωτη καὶ φθονερὴ κατάρα...

Καὶ λέγει ὁ Ἐκεῖνη: ὠμιέ! καὶ τί ἂν ἔρχεται ἡ κατακραυγὴ τοῦ κόσμου, καὶ ἂν κατεβαίνει τοῦρανοῦ ὀλ' ἡ ὀργὴ γιὰ ἐμὲ καὶ μόνο; Κάθε στιγμὴ στήν ἀγκαλιά σου γνωρίζω τοῦ θανάτου τὴ γλυκάδα καὶ τῆς κολάσεως ὄλα τ' ἀφραστα μαρτύρια δοκιμάζω πάντα! Τί θ' ἄγε πειότερο ἀπὸ σὲ ὁ παράδεισος γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ ἀκόμα;...

Καὶ λέγει ἡ Μοῖρα τους: καὶ τί — ἀλλοίμονο καὶ τρισαλλοί σας — τί καὶ ἂν ἡ ὄψι σας γελαεὶ ὀλανθιομένη, καὶ ἂν σβύνη μὲς τὰ δάκρυά σας — τί; Θεὰ κοιπῆ τὸ νήμ' αὐτό! Θεὰ κοιπῆ ἢ κλωστή! Καὶ λέγει ὁ ἀντίπαλος μὲ μῦς: καὶ ὅταν κοιπῆ — καὶ τί;...

της αρχαιότητας, τὰ ἐν ταῖς Θέρμαις τοῦ Καρακάλλου τῷ 1540 ἐν Ρώμῃ ἀνακαλυφθέντα καὶ ἐκφωσθέντα. Εἶνε ἀμφότερα τεραστίων διαστάσεων, μαρτυροῦντα τὸ σθένος καὶ τὴν τόλμην τῆς Ἑλλην. τέχνης κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἑθνικῆς καὶ κοινωνικῆς παρακμῆς ἐπὶ τῶν Διαδόχων καὶ τῆς Ρωμαϊκῆς κυριαρχίας. Ἐνῶς ἡ Ἑλλάς ἔκυπτε τὸν αὐγένα καὶ ὡς δούλη ἐστόλιζε τοὺς θριάμβους ὑπερφάνων κατακτητῶν, οἱ καλλιτέχναι αὐτῆς, ὡς ἐν τραγικῇ εἰρωνείᾳ διεκόσμουσαν καὶ ἐλάμπρυνον τοὺς θριάμβους τῶν ἐχθρῶν καὶ ἐδόξαζον αὐτοὺς τούτους τοὺς θριαμβευτὰς, ὧν τὰ ἔργα ὑμνήθησαν καὶ ἀπυθανάτισθησαν διὰ τῶν ἑλληνικῶν καλλιτεχνημάτων. Ἡ Γλυπτικὴ κατὰ τοὺς χρόνους τούτους ἀνέργεται εἰς οἷον ὕψος ἢ Αἰσχύλειος μούσα μετὰ τὴν πανωλεθρίαν τῶν Μήδων καὶ τὰς τετανομαχίας τοῦ Μαραθῶνος καὶ τῆς Σαλαμίνος. Δὲν γνωρίζει ὄρια καὶ μέτρα. Λακπατεῖ, περιφρονεῖ, κατασυντριβεῖ ὑπὸ τὰ πέλαμα καὶ τὰς στίβιχὰς παλάμας τῶν μεγάλων τῆς γλυπτῶν πάντα περιορισμὸν καὶ πάσας τὰς ἀπείρους ἐκείνας λεπτολογίας καὶ τοὺς κανόνας, ἄς τόσον πιστῶς διεφύλαττεν καὶ ἐσέβετο ἢ προτέρα καθαρῶς κλασικῆ τέχνη τοῦ Φειδίου καὶ Πραξιτέλους. Ἦδη οἱ αἰσχύλειοι αὐτοὶ γλύπται οἰοῦντο ἀκολουθοῦντες τὰ θριαμβευτικὰ ἄρματα τῶν κοσμοκρατόρων νῦν μὲν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, εἶτα δὲ τῶν ἀτρομητῶν Ρωμαίων ἐκτελοῦσι καὶ αὐτοὶ διὰ τοῦ πηλοῦ καὶ τοῦ μαρμάρου ἐφάμιλλα τὸ μέγεθος καὶ τὴν τόλμην ἢ μᾶλλον τὸ θράσος καλλιτεχνήματα.

Ἡ ἐποχὴ αὕτη δύναται κάλλιστα νὰ κληθῆ *ἀρχαία ἑλληνικὴ ἀναγέννησις*, ἢ π. X. *Renaissance*. καθ' ἣν ἤκμασαν οἱ Ἑλληνες Μιχαὴλ Ἀγγελος καὶ Δα-Βίντσι, οἱ Τίτσιανοί, οἱ Ρούβενς καὶ Ρέμβρανς τῆς ἀρχαιότητος, διότι τοιοῦτοι ἦσαν οἱ γλύπται τοῦ Φαρνεσίου Ἡρακλέους, τοῦ ὁμωνύμου ταύρου, τοῦ συμπλέγματος τῶν Νισιδίων καὶ τοῦ Λαοκόοντος καὶ ἰδίᾳ τῶν ἀπαρχαίων τὴν τόλμην, τὴν ἐλευθερίαν, τὸ σθένος καὶ τὴν ὑπερβολικὴν ζωὴν τῆς Περγάμου γλυπτῶν. Συνήθως ὁμιλοῦντες περὶ τῆς ἀρχαίας Γλυπτικῆς μεταχειρίζομεθα τὸν αὐτὸν χαρακτηρισμὸν καὶ κρίνομεν αὐτὰ ὡς ἐν ὄλον ὡσεὶ ἦσαν πάντα τῆς αὐτῆς ἐποχῆς καὶ τῆς αὐτῆς τεχνοτροπίας. Ἄλλ' οἷαν ἀπάτην καὶ οἷον σφάλμα μέγιστον ἐκτελοῦμεν! Ἡ τέχνη τοῦ Φειδίου εἶνε διάφορος πρὸς τὴν τῶν Διαδόχων, ὅσον καὶ πρὸς τὴν πρὸ αὐτῆς, τὴν ἀρχαίαν καλουμένην. Εἶνε περίοδος καλλιτεχνικῆς ἄς χωρίζουσιν αἰῶνες πολλάκις, χρονικὰ διαστήματα τεράστια, ἅτινα δι' ἡμᾶς φαίνονται ὡς στιγμὴ τοῦ βίου ἐν τῷ παρελθόντι. Καὶ τοῦτο διότι τὸ μῆκος τῶν αἰῶνων ἀπόλλυται ἐνώπιον τῆς μεγάλης ἀποστάσεως, ἥτις μᾶς χωρίζει. Ἄλλ' ἄς ἀνελθωμεν καὶ ἀναζητήσωμεν διὰ τῆς φαντασίας εἰς τὰς περιόδους ἐκείνας καὶ ἀναμετρήσωμεν μὲ οἷον μέτρον ἀναμετροῦμεν τὸν νῦν χρόνον, καὶ εἶτα θὰ ἴδωμεν πόσον σφαλόμεθα χαρακτηρίζοντες τὴν ἑλλην. τέχνην διὰ τοσοῦτων γενικῶν ἐκφράσεων καὶ κρίσεων. Εἶνε ὡς νὰ κρίνῃ τις τὴν φιλολογοίαν τοῦ Δάντε καὶ Πετράρχου μὲ τὸν αὐτὸν χαρακτηρισμὸν μεθ' οἷου τὸν Λεονάρδον ἢ Μαντζόνιον, Μοντεχάτσα ἢ Δε Ἀμίτση τῆς σήμερον. Ἐν Γαλλίᾳ τοὺς κλασικοὺς τῆς Αὐλῆς τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' μὲ τὸν Ζολᾶ, Μωπασσάν, Ρενᾶν, Ταιν καὶ Ἀνατόλ Φρανς.

Συνήθως λέγομεν περὶ τῆς Ἀρχαίας Γλυπτικῆς ὅτι δὲν ἠρέσκετο εἰς τὸν θόρυβον, τὴν κινήσιν, τὰς τραγικὰς παραστάσεις, τὰς γραφικὰς ἐπιτηδεύσεις καὶ ὅλην ἐκείνην τὴν ἀνησυχίαν καὶ τὸ πάθος, ἅτινα τοσοῦτον ὑπερβολικῶς ἐνέχει ἢ νεωτέρα τέχνη. Οὐδὲν τούτου ἀνακριβέστερον. Μόνη ἢ κλασικὴ ἐποχὴ καὶ ἰδίως τὰ τοῦ Φειδίου, Πολυκλείτου καὶ Πραξιτέλους ἐργαστήρια ἀπέφυγον τοιαύτας ὑπὲρ τὰ αὐστηρὰ ὄρια τῆς τέχνης τῶν ὑπερβάσεις· ἀλλὰ παντελῶς ἄλλως ἔχει περὶ τῶν μεταγενεστέρων μεγάλων Ἑλλήνων γλυπτῶν.

Παρ' αὐτοῖς ἢ πληθώρα τῆς ζωῆς καὶ ἢ φλογερότης τοῦ πάθους ὑπερχειρίζουσι καὶ ὑπερπηδῶσι τὰ ἔσκαμμένα. Τὰ

ἔργα τῶν ὁμοιάζουσιν ἐντελῶς πρὸς τὰ τῆς νεωτέρας ἐν τῇ Δύσει: Ἀναγεννήσεως, ἀντιπροσωπεύοντα ἐποχὴν ταραχώδη, πλήρη παθῶν, φιλοδοξῶν, ἀνησυχίας καὶ νεομανίας. Ποῦ ἐν αὐταῖς ἢ ἄρα ἐκείνη καὶ θεῖα ἡμέρα τῶν ἀετωμάτων τοῦ Παρθενῶνος, τοῦ Ἐρμοῦ ἢ θεῖα μελιχλιότης, τῶν Πολυκλείτειων νεανιῶν ἢ εὐστάθεια καὶ ἀπάθεια! Ρίψατε ἐν βλέμμα ἐπὶ τὸ συμπλέγμα τοῦ Φαρνεσίου Ταύρου. Νομίζετε ὅτι εὐρίσκεσθε πρὸ δραματικῆς διδασκαλίας. Μόνον φωνᾶς ὅτι δὲν ἀκούετε. Ἡ δρᾶσις εἶνε καταπληκτικὴ. Σᾶς ἔρχεται νὰ λάβετε μέρος καὶ ὑμεῖς. Σχεδὸν ὁρμᾶτε νὰ σταματήσετε τὸν ροθερὸν καὶ μινύομενον Ταῦρον. Λαμβάνετε μέρος εἰς τὴν παράστασιν, συμπαθεῖτε καὶ ἀντιπαθεῖτε πρὸς τὰ ἐν αὐτῷ πρόσωπα, θελετε νὰ σώσετε τὴν κινδυνεύουσαν Διόκην καὶ ν' ἀποσπάσετε τὸν στίβιχρον βραχίονα τοῦ Ζήθου ἢ τοῦ Ἀμφίονος, οἵτινες προσπαθοῦσι νὰ προσδέσωσι τὴν κόμην τῆς μητρυῆς τῶν μετὰ τῶν κεράτων τοῦ θηριώδους ζώου.

Ποτὲ ἢ Γλυπτικὴ τέχνη δὲν ἐξεδήλωσε τολμηροτέραν σύνθεσιν. Οἱ δύο περιφανεῖς δημιουργοὶ τοῦ συμπλέγματος τούτου ὁ Ἀπολλώνιος καὶ ὁ Ταυροσκοκός ἐξείκοντο εἰς τὸ ἄκρον, εἰς τὸ ἀνυψάθλον (ἔκδορ) τῆς γλυπτικῆς ἀσκήσεως. Περικιτέρω αὐτῆ καὶ αὐτῆ νὰ ἐξυψῆθῃ, θὰ κατασυντριβῆ κατὰ πετρῶν. Καὶ αὐτὸς ὁ Μιχαὴλ Ἀγγελος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιτελέσῃ τι πλέον. Ἀπόδειξις ὅτι ἀσπῆκε πληθὺν ὄγκων μαρμαρίων ἀκατεργάστων, μὴ δυναθῆναι νὰ δώσῃ εἰς τὰ δυσκίνητα μάρμαρα τὰς παραδοξοτάτας ἐκείνας καὶ φαντασιοπλήκτους συστροφὰς τῶν σωμάτων, οἷας μόνη ἢ δάντειος καὶ σαξέπυριος αὐτοῦ φαντασία νὰ ἐπινοήσῃ καὶ ἢ εὐστραφος καὶ πολύτροπος γραφικὴ νὰ πραγματοποιήσῃ ἠδύναντο.

Ἡ ἐπίδρασις δὲ τῆς ζωγραφικῆς εἶνε ἀναντίρρητος καὶ πασιφανής. Πανταχοῦ ἐπιζητεῖται ἢ γραφικότης, ἢ ποιικιλία, πολυπρόσωποι συνθέσεις μετὰ παντοδαπῶν παραμαρτούντων συμπληρωμάτων ὡς ἐν τῷ Φαρνεσίῳ Ταύρῳ, ὅπου ὑπάρχει πληθὺς ἀντικειμένων ἐγγλύπτων ἐπὶ τοῦ συμπλέγματος καὶ περὶ αὐτό. Ἡ ἀρχαιοτάτη Γλυπτικὴ οὐδέποτε ἐπέτρεπε τοιαῦτα παραγεμίσματα ἐξασθενούσα τὴν γενικὴν ἐντύπωσιν καὶ παραβλάπτοντα τὴν ἀπλότητα καὶ τὸ ἀπειριττον, ἅτινα καθίσταν τὴν ἀρχαιοτέραν γλυπτικὴν ἀνυπερβλήτον καὶ ἀπαράμιλλον.

Ἄλλὰ καὶ τῆς Ποιήσεως ἢ ἐπίδρασις εἶνε μεγάλη κατὰ τοὺς χρόνους τούτους εἰς τὴν τέχνην καὶ δὴ τὴν Γλυπτικὴν. Ἦδη ὁ μέγας Λέσηγκ ἀπέδειξε διὰ κριτικωτάτων παραβολῶν καὶ μετ' ἀγγυνοίας οὐ τῆς τυχεύσεως πόθεν ἢ τρισέκδοξος τριάς ἢ γλύψασα τὸν Λαοκόοντα ἐνεπνεύσθη, καὶ ἐκ τίνων στίχων τοῦ Βιργυλίου ἠρανίσθη τὴν σκηνὴν τοῦ ὑπὸ τῶν ὄψεων μετὰ τῶν υἱῶν του σπαραττομένου δυστυχοῦς μεγάλου τοῦ Ἀπολλωνος ἱερέως, περὶ δὲ αὐτοῦ τούτου τοῦ συμπλέγματος τοῦ Φαρνεσίου Ταύρου γνωρίζομεν ὅτι οἱ δύο αὐτοῦ γλύπται εἶχον λάβει τὴν ἐμπνευσιν ἐκ τῆς Εὐριπιδείου τραγωδίας, ὅθεν καὶ τὸ ἄγαν τραγικὸν τῆς ἐκτελέσεως κατὰδῆλον καθίσταται.

Ἐπίσης ἐκ σκηναίου ἔργου ἐνεπνεύσθη καὶ ὁ ῥόδιος περιφανής καλλιτέχνης Ἀριστοπίδας, ὁ τὸν μεταμεληθέντα Ἀθάμαντα γλύψας. Ἦν δ' Ἀθάμας ἥρωας μυθολογικός, ὅστις ὑπὸ τῆς Ἡρας τὰς ορένας μεθεστηκώς, τὸν ἴδιον υἱὸν ἐρόνουσεν, ὅν εἶτα ἰαθεῖς ἐθρήνη, σφόδρα ἐπὶ τῇ κακουρίᾳ μεταμεληθείς. Ἰνα δὲ παραστήσῃ καὶ ἐκδηλώσῃ ἔτι μᾶλλον ὁ γλύπτης τὴν αἰδῶ, καὶ τὸ αἶσχος, ὅπερ ἠσθάνετο ὁ μετανοήσας τλήμων πατήρ, συνανέμιξε μετὰ τοῦ χαλοῦ καὶ σιδήρου, ὅστις ὀξυδαθεῖς παρείχετο πυρρὰν καὶ κατέρυθρον χροῖαν τῷ προσώπῳ. Ὁ χημικός γεωμετρικὸς Κνορ ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ σοφοῦ ἀρχαιολόγου Müller περὶ τῆς μεταλλικῆς ταύτης μίξεως ἀπήνησεν ὅτι ὁ ἀθηρακοῦχος σιδηρός οἷον μετεχειρίζοντο οἱ ἀρχαῖοι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παράσχη τοιαύτην

ὀξύδασιν, ἀλλ' ἕτερος χημικός, ὁ καθηγητὴς Rose ἐκ Στρασβούργου ἀπεφάνετο γνωμὴν πολλῶ συμφωνοτέραν τοῖς ὑπὸ Πλανίου λεγομένοις.

Ἄλλως τε δὲν ἦτο ἢ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ἢ ἑλλην. Γλυπτικὴ ἐπιτηδεύθη τοιαύτην τινὰ τεχνικὴν μίμησιν καὶ διὰ τῆς ὕλης ἐπεζητημένην τῶν αισθησῶν ἀπάτην. Ἦδη ὁ Σιλανίων, γλύπτης Ἀθηναῖος ἀκμάσας κατὰ τὴν προηγουμένην περίοδον, πρὸ τῶν μακεδονικῶν δηλ. χρόνων καὶ μετὰ τὸ τέλος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, εἶχε ποιήσῃ: ἀγάλμα, τὴν Ἰοκάστην θνήσκουσαν, εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ οἰοῦτο εἶχε συμμίζει τῷ χαλκῷ ἄργυρον, ἵνα τὴν τοῦ θανάτου ἐπιδησιότητα καὶ ὠχρότητα ἔτι μᾶλλον καταρῆν καταστήσει. Τοῦτο τοῦλάχιστον διηγείται ὁ Πλούταρχος καὶ ὀφείλομεν νὰ τὸ πιστεύσωμεν, παρὰ τὰς ἀμφιβολίας μερικῶν ἀρχαιολόγων, διότι πρέπει τις νὰ παραγνωρίσῃ ἐντελῶς τὸ πνεῦμα ἰδίως τῶν χρόνων ἐκείνων, καθ' οὓς ἐκυρίαρχε τὸ εὐριπιδεῖον πάθος, ἢ εὐριπιδεῖος ἐπεζητημένη τραγικότης καὶ ἢ σφόδρα ρεαλιστικὴ σκηναῖα παράστασις τῶν δρώντων προσώπων τοῦ θεάτρου, ἵνα ἀμφιβάλλῃ καὶ δυσπιστῆ περὶ τῶν τεχνικῶν τούτων μεθόδων τῆς συγχρόνου τότε γλυπτικῆς. Ἄλλως τε ἢ ἑλληνικὴ γλυπτικὴ ἀπὸ τῆς ἀρχαίας ἤδη παλαιότητας τεχνοτροπίας αἰετοῦε διὰ τῶν χρωμάτων ἐνεψύχου τὸ μάρμαρον, διὰ μεταλλικῶν δὲ προσθηκῶν, διὰ χρυσῶν στεφάνων καὶ πολλῶν ἄλλων προσθηκῶν προσέδιδε πλείονα ζωὴν καὶ ἔκφρασιν τοῖς ἀνδράσι, μὴ προβαίνουσα ποτὲ ὑπὲρ τὰ ἔσκαμμένα οὐτ' εἰς τὸ γελοῖον ἐκπίπτουσα.

Τί δὲ νὰ εἴπωμεν περὶ τοῦ Φαρνεσίου Ἡρακλέους; Ἐν αὐτῷ ἔχομεν ἐπίσης δείγμα ἀπτόν τῆς τεραστίας ἐν τῇ καλλιτεχνίᾳ ἐκτελεσθείσης ἐπαναστάσεως. Ποῦ ὁ τῶν κλασικῶν χρόνων νεανικός, γλυκὺς, εὐσταλής καὶ τοσοῦτον τοῦ θεοῦ μετέχων υἱὸς τῆς Ἀλκμήνης! Ἦδη κατέστη ἀπλοῦς καὶ χονδροειδῆς ἀθλητῆς, κολοσσὸς κρέατος, βαρὺς καὶ δυσκίνητος, δεινὸς παλαιστής καὶ ἀκατάβλητος ἀγωνιστής, εἶδος Κουταλιανῶν τῶν χρόνων ἐκείνων. Τὸν θαυμάζετε εἰς τὴν φυσικὴν ὑπερβάλλουσαν καὶ μοναδικὴν ἀλκίαν, ἀλλ' οὐδὲν πλέον. Οὐδεμία ἠθικὴ ὑπεροχὴ, οὐδ' ἔχνος τοῦ ἤθους ἐκείνου ὅπερ πρότερον ἐχαρακτήριζε πάντα τ' ἀπεικάσματα τῶν θεῶν καὶ δαιμόνων. Οἱ χρόνοι καθ' οὓς ἐποιήθη ὁ θαυμαστός οὗτος τῆς ἀθλητικῆς δυνάμεως ἀνδρῆς ἦσαν χρόνοι κατ' ἐξοχὴν τῆς φυσικῆς ῥώμης, τῆς μυϊκῆς ἀντοχῆς, τῶν ἰσχυρῶν νεύρων καὶ τῆς πολεμικῆς τέχνης. Ἦτον ἐποχὴ καθ' ἣν ἔδει νὰ βαδίζῃ τις καὶ νὰ σκληροκοιτῆ, νὰ ταλαιπωρῆται καὶ ν' ἀντέγῃ εἰς πορείας καὶ εἰς κακουχίας στρατιωτικὰς. Ὁ Μακεδονικός καὶ ὁ Ρωμαϊκὸς κόσμος ἐπέβαλον πανταχοῦ τὸ κρᾶνος καὶ τὸ δόρυ, τὴν σάρισσαν καὶ τὸ *pilum*. Ἦτο *militarismus* ἐν πλήρει ἀκμῇ πρὸ δυσχιλιῶν ἐτῶν.

Μετὰ ταῦτα ὁ Ἡρακλῆς τοῦ Ἀθηναίου Γλόκωνος εἶνε ἢ τελειοτάτη προσωποποίησις τοῦ συγχρόνου τότε πνεύματος τῆς ῥωμαϊκοκρατουμένης ὑψηλῆς. Ὡς ὁ Ζεὺς τοῦ Φειδίου καὶ ἢ χρυσελεφαντίνῃ Ἀθηναῖ ἐξεπροσώπων θαυμασιῶς τὸ πνεῦμα τῶν κλασικῶν χρόνων, ὡς ὁ Ἐρως καὶ ἢ Κηδία τοῦ Πραξιτέλους ἐνεσάρκουν ὅλην τὴν τρυφηλότητα καὶ εὐαισθησίαν τῶν μετὰ τὸν Περικλέα χρόνων, ὡς τέλος αἱ προσωπογραφίαι τοῦ Ἀπελλοῦ ἐμαρτύρουν τὴν χειραφέτησιν τοῦ ἀτόμου ἐπὶ Μ. Ἀλεξάνδρου καὶ τὴν ἀναπτύχθεισάν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα ἀτομικότητα, οἷαν σήμερον βλέπομεν αὐτὴν, καθ' ἣν ἕκαστος πολίτης δημιουργεῖ αὐτὸς ἑαυτὸν, ὁμοίως ἐν τῷ Ἡρακλεῖ τοῦ Νεαπολιτανικοῦ Μουσεῖου κατέχομεν ὀλόκληρον τὸν σύγχρονον αὐτῷ κόσμον. Εἰς τοὺς μῦς αὐτοῦ ἀναγκῶς ἴσκει τὴν κοσμοκράτειρα Ρώμην, τὴν ὕλην, τὰς λεγεῶνας, τὸν Καίσαρα, τὸν Πομπήιον, τοὺς ἀτρομήτους ἐκείνους μαχητάς, οἵτινες δὲν ἐπέζησαν εἰς οὐδὲν λατινικὸν οὐδ' ἑλληνικὸν φῶλον — ἂν καὶ ἐκληρονομήσαμεν καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα

των «Ρωμαιοῖ» κοινολογούμενοι. — Ἄλλὰ παραδόξως ἐγεννήθησαν ἐν τῷ ἀγγλοσαξωνικῷ αἵματι, διότι μόνη ἢ ἀδάμαστος καὶ ἀκατάβλητος καὶ θαλασσοκράτειρα Ἀθλιῶν δύναται νὰ δώσῃ εἰκόνα ὅπωςδῆποτε πιστὴν τῆς ῥωμαϊκῆς ἰσχύος.

Ἄλλ' εἶνε καιρὸς νὰ καθησυχάσωμεν τὰ νεῦρα καὶ τοὺς μυῶνας ἡμῶν, διότι καὶ αὐτοὶ ἀκόμη καταβάλλονται ἐπὶ τῇ θέξ τῶν γλυπτικῶν τούτων κολοσσῶν. . . . Ἄς εἰσελθωμεν εἰς τὴν Αἶθουσαν τῶν ἀριστοτεχνημάτων, ὅπου τὰ νεῦρά μας θὰ κατευνασθῶσιν εὐθὺς ἄμα ὡς ἐπαναπαυθῶσιν ἐπὶ τῶν γαληνωτάτων καὶ λεῖων γυνῶν μελῶν τῆς περιπίστου Καλλιπύγου. Οἱ νευρολόγοι δύναται νὰ διορίζουσιν ὡς κάλλιστον ἀντιδραστικὸν καὶ θεραπευτικὸν φάρμακον διὰ τοὺς νευρασθενεῖς καὶ νευροπαθεῖς ἢ ὑστερικούς τὴν πολύωρον θέαν τῆς γλυκυτάτης Κύπριδος τῆς Νεαπόλεως. Οἷον δντως περιπαθὲς καὶ ἐπίχαρι πλάσμα! Πλὴν τίς ὁ δημιουργός του; Ποῖαι χεῖρες ἀβραὶ ἐγλύψαν τὸ πάλλον, τὸ σφριγγῶν, τὸ ἀσπαῖρον ἐκ ζωῆς, τὸ ἐμψυγον αὐτὸ μάρμαρον; Οὐδεὶς τὸ γνωρίζει, πλὴν πολλοὶ τὸ ὑποπτεύονται. Μόνος, λέγουσιν ὁ ἀθάνατος γλύπτης τοῦ Ἐρμοῦ, ὁ ἐρωτογλύφος καὶ τῆς Φρύνης ἐραστῆς Πραξυτέλης ἠδύνατο νὰ πλάσῃ μορφὰς καὶ μελὴν τόσον θελκτικὰ, ἐπαρρόδιτα, ἐπαγωγὰ καὶ, ἄς εἴπωμεν τὴν λέξιν, . . . λάγνα.

Μόνος ὁ ὑπογράφας ὑπὸ τὸν ἐρωτὰ του τοὺς θαυμαστοὺς τούτους στίχους:

«Πραξιτέλης δν ἔπασχε διηκρίβωσεν ἔρωτα
ἐξ ἰδίας ἔλκων ἀρχέτυπον κραδῆς,
Φρόνη μισθὸν ἐμείο διδοὺς ἐμέ. Φίλτρα δὲ βάλλω
οὐκέτ' οἰστεύων, ἀλλ' ἀτενίζόμενος»,

στίχους, οὓς δύναται κάλλιστα νὰ εἴπῃ καὶ αὐτὴ ἢ καλλιπυγος, διότι καὶ αὐτὴ πληγῶναι ὄχι μὲ βέλῃ, ἀλλ' ἀπλῶς ἀτενίζομένη ὑπὸ τῶν θεατῶν τις, μόνος, λέγομεν, ὁ ἀπαράμιλλος τῶν σατύρων καὶ Ἀφροδυτῶν καλλιτέχνης θὰ ἠδύνατο νὰ πλάσῃ ὁμοίως τρυφερότητος καὶ ἠδυπαθείας γυναικεῖα κάλλη. Πλὴν ὑπάρχουσι σπουδαῖα κωλύματα, ὅπως ἀποκρουσθῆ πάσα ὑπόψησις τοῦ Πραξιτέλους ἐπὶ τῆς καλλιπύγου. Εἶνε ὠραία, εἶνε θελκτικὴ, εἶνε γλυκυτάτη καὶ εὐπλαστοτάτη ἢ κυπρὶς τῆς Νεαπόλεως, ἀλλὰ δὲν εἶνε κλασικῆς τελειότητος. Ὅταν τις ἐπὶ μακρὸν τὴν σπουδασθῇ θ' ἀνακαλύψῃ ὑπὸ τὸ ἐπαγωγὸν κάλλος οὐχί τὴν φυσικότητα, τὸ ἄδολον ἐκεῖνο καὶ ὡς ἔλβετικὸν γάλα, ἀγνὸν καλὸν τῆς μεγάλης τέχνης τοῦ Φειδίου καὶ τῶν συγχρόνων του, ἀλλὰ τι περίτεχνον καὶ ἐξεζητημένον, κἄτι τι τὸ ἐπιτηδημένον, ὅπερ ἤρρεσεν εἰς χρόνους μεταγενεστέρους. Ἡ καλλιπύγου εἶνε λίαν ἀλεξανδρινή, λίαν παρισινή, ὀλίγον τι, ἄς ἐπιτραπῆ ἡμῖν νὰ τὸ εἴπωμεν, *moderna* ἀποπνεύσασα πᾶς τὸ ἐπίκτητον καὶ πρόσθετον κάλλος τοῦ καλλινητρίου καὶ κομμωτηρίου Λαίδος ἐρατεινῆς. . . .

Κατὰ ταῦτα ἢ καλλιπύγος δὲν δύναται νὰναχθῆ εἰς τὰ ἔργα τῆς κλασικῆς ἐποχῆς. Ἀνήκει ἀναντιρρότως εἰς τὴν Ἀλεξανδρινὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν παρὰ τὸν μέγαν σάλον καὶ τὰ πάθη, τὰς ἐριδας καὶ τὰς διαμάχας, ἐν οἷς διατέλει ὀλόκληρος ὁ ἑλληνικὸς κόσμος, ἢ τέχνη ἐν τούτοις προσεμεῖδια ἀκόμη καὶ διεσκόρπιζε πύρινα καὶ ἐρωτύλα βλήματα διὰ τῶν ἔργων τῶν μεγάλων συγχρόνων καλλιτεχνῶν.

Οἷαν δ' ἀντίθεσιν πρὸς ταύτην ἀποτελεῖ ὁ ἀκριβῶς ἀντιπρὸ τῆς καλλιπύγου ἐν τῷ Μουσεῖῳ εὐσταθῆς καὶ ἐγγρατῆς, ἀναθεστάτος καὶ ψυχρὸς Δουροφρόδος τοῦ Πολυκαίτου. Βεβαίως δὲν ἔχομεν πρὸ ἡμῶν ἔργον πρωτότυπον, τὸ περίριστον ἀνὰ τὸν ἀρχαῖον κόσμον ἀριστοτεχνήμα, τὸν «κανόνα» τοῦ Ἀργεῖου καλλιτέχνη, πλὴν ἀσφαλῶς κατέχομεν ἀντίγραφον καὶ δὴ τὸ ἀριστον τῶν μέχρι ἡμῶν περισωθέντων. Δυστυ-

γώς του Πολυκλείτου, του εραμίλλου τούτου τῷ Φειδίᾳ καὶ Πραξιτέλῃ ἀνδριαντοποιῷ τῆς ἀρχαιότητος, οὐδὲν πρωτότυπον γλυπτὸν περιεσώθη, ὥστε ἔστω καὶ ἐξ ἄνυχος τὸν λέοντα νὰ ἐννοήσωμεν καὶ θλυμάσωμεν, διὰ τοῦτο ἡ κτῆσις ἔστω καλοῦ ἀντιγράφου θεωρεῖται μέγα ἀρχαιολογικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν κέρδος.

Ν' ἀναλύσωμεν ἐνταῦθα τὴν τέχνην τοῦ Πολυκλείτου καὶ νὰ ἐκθέσωμεν τὸν χαρακτῆρα τῆς περιφῆμου Σχολῆς τοῦ Ἄργους θὰ ἦτο ἐκτὸς τῆς ἡμετέρας προθέσεως. Σημειοῦμεν μόνον ὅτι αὕτη εἶνε τὸ ἄκρον ἀντίθετον τῆς Πραξιτέλειου,

οἷαν βλέπομεν ἐν παραδείγματι ἐν τῷ Ἑρμῇ τῆς Ὀλυμπίας. Ὁ Πολυκλείτος ἀφοῦ ἦτο ἤδη εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ φαινοῦ γαλαξίου, ἐν ᾧ ἔλαμπεν ὁ Φειδίας, πόσον μᾶλλον ἀπέχει ἤδη ἀπὸ τῶν ἐτι διαφόρων ἐκείνου διαδόχων καὶ μετ' αὐτὸν Ἀθηναίων συναδέλφων! Ἐν τῇ Πελοποννησιακῇ Σχολῇ οὐδὲν πάθος, οὐδεμία αἰσθηματικὴ ἔκφρασις, οὐδὲν ὑψηλὸν καὶ ἰδεώδες, οὐδεμία ἠθικὴ ἰδέα. Οὔτε πάθος, οὔτε ἦθος, οὔτε αἰσθήματα ἐκφράζουσι τὰ γλυπτὰ τοῦ μεγάλου Πολυκλείτου, ἀλλὰ μετ' ὅλα ταῦτα εἶνε ἀριστοτεχνήματα καὶ δὴ ἐράμιλλα τῶν τοῦ Φειδίου καὶ τοῦ Πραξιτέλους.

[Ἔπεται τὸ τέλος]

ΑΛΕΞ. ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΥΣ

ΜΑΡΚΟΝΗΣ

Ο ΑΝΕΥ ΣΥΡΜΑΤΟΣ ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ ΔΙΑΣΧΙΣΙΩΝ ΤΟΝ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΝ ΩΚΕΑΝΟΝ

Ο Μαρκόνης ἔκαμε πρὸ ὀλίγου δοκιμὰς τοῦ ἀνευ σύρματος τηλεγράφου του μεταξὺ τοῦ *Poldhu*, σημείου κειμένου ἐπὶ τῆς νοτιοδυτικῆς ἄκρας τῆς Ἀγγλίας, πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου *Lizard* καὶ τῆς νήσου Νέας Γῆς (*Terre Neuve*), τουτέστιν εἰς ἀπόστασιν 5,000 χιλιομέτρων.

Εἰς τὸν σταθμὸν τῆς ἀναχωρήσεως ἔστησαν περὶ τοὺς εἴκοσι ἰστούς ἔχοντας 70 μέτρων ὕψος πρὸς τοῦτοις ἡ ἀπαιτουμένη διὰ τὴν λειτουργίαν δύναμις τῶν συσκευῶν ἔγεινεν ἑκατονταπλασία.

Εἰς τὴν Νέαν Γῆν, εἰς τὸν σταθμὸν τῆς ἀφίξεως, εἰς γιγάντειος εἰδικὸς χαρταετὸς ἐμελλε νὰ συλλέξῃ, εἰς ὕψος 135 μέτρων εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν τὰ ἠλεκτρικὰ κύματα τὰ τόσον πολὺ ἐξησθενημένα ὑπὸ τῆς μεγάλης ἀποστάσεως.

Τὴν συμφωνηθεῖσαν ὥραν, 6 μ. μ. κατὰ τὸν μεσημβρινὸν τοῦ Γκρέινουίτς, ἐπὶ δύο ἡμέρας συνεχῶς, τὴν 11 καὶ 12 ἔ. ν. τοῦ τελευταίου δεκεμβρίου, ὁ σταθμὸς τοῦ *Poldhu* ἐτηλεγράφησεν ἐπανειλημμένως καὶ κατὰ διαλείμματα, ποικίλλοντα ἀπὸ δύο μέχρι τριανταδύο μεταβιβάσεων εἰς τὸ λεπτόν, τὸ στοιχεῖον S τὸ ὁποῖον σημειοῦται διὰ τριῶν στιγμῶν εἰς τὸ ἀφράβητον τοῦ Μόρς καὶ ἀντιστοιχοῖ εἰς τρεῖς βραχεῖς διαδοχικοὺς κτύπους τοῦ χειριστηρίου.

Εἰς τὴν Νέαν Γῆν, ὁ Μαρκόνης καὶ ὁ βοηθός του βεβαίως ὅτι ἀντελήφθησαν εὐκρινῶς τὰ σημεῖα ταῦτα διαδεχόμενα ἄλληλα κατὰ τὴν ὑποδειχθεῖσαν ὥραν καὶ κατὰ τὰ συμφωνηθέντα διαλείμματα.

Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο ἐτηλεγραφήθη ἀμέσως—τὴν φορὰν ταύτην μετὰ τὸ καλῶδιον—εἰς τοὺς βασιλεῖς τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ἰταλίας καὶ εἰς τὴν κυβέρνησιν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Συγχρόνως ὁ Μαρκόνης ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ μετα-

βίθασις τηλεγραφήματων ἀνευ σύρματος, ἥτις ἔφθανε μέχρι τοῦδε εἰς τὴν ἀπόστασιν 300 χιλιομέτρων (ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου *Lizard* μέχρι τῆς νήσου *Wight*) δύναται νὰ ἐκταθῇ εἰς οἰανδήποτε ἀπόστασιν, καὶ ὅτι ἐπομένως τὸ πρόβλημα τῆς διὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ ἀνευ σύρματος τηλεγραφικῆς συνεννοήσεως ἐλύθη.

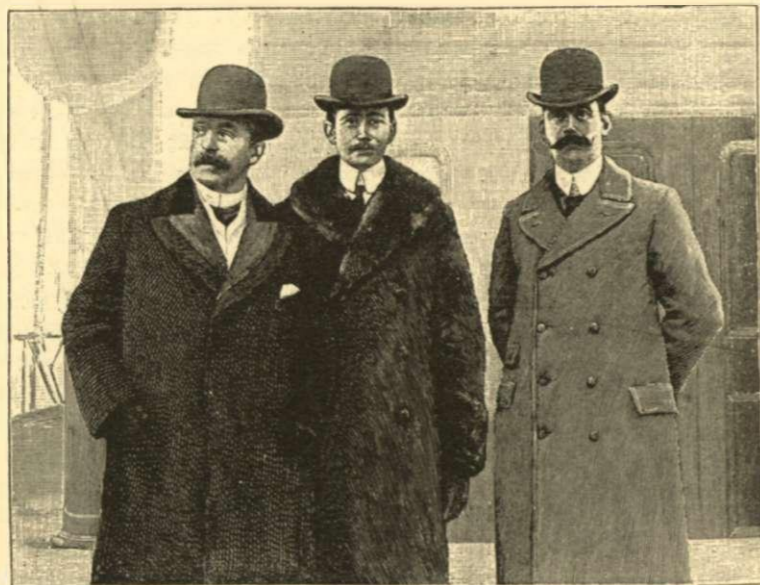
Αἱ δοκιμαὶ τοῦ Μαρκόνη ἐδωκαν ἀφορμὴν εἰς πολλὰ σχόλια καὶ εἰς ζωηρὰς συζητήσεις. Ἀγγλοαμερικανικὴ τις ἐταιρεία ὑποβρυχίου καλωδίου, ἥτις ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι ζημιούται τὸ μονοπώλιόν της, παρεκώλυσε τὴν ἐξακολούθησιν τῶν δοκιμῶν, συνετέλεσεν ὥστε νὰ αὐξήσῃ ἡ μεγάλη διαφῆμις ἡ ὀργανωθείσα ἐν Ἀμερικῇ κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην. Ἐντεῦθεν τοῦ Ἀτλαντικοῦ ἐγενήθη ποιά τις ἀντίδρασις, ἔφθασαν μάλιστα μέχρι τοσούτου σημείου ὥστε νὰ ὑποπεύονται δολίαν τὴν ἐφεύρεσιν.

Ἐν τούτοις ὁ Μαρκόνης προχωρεῖ. Συνεννόηθη μετὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Καναδά πρὸς ἐγκαθίδρυσιν μονίμου σταθμοῦ

εἰς τὸ ἀκρωτήριο *Breton*, ὅστις θὰ ἀνταποκρίνεται μετὰ τοὺς ἀγγλικούς σταθμούς τῆς ἀκτῆς τῆς Κορνουαλλίας. Ὑπολογίζει ὅτι αἱ ἐγκαταστάσεις αὐταὶ θὰ τελειώσῃ μετὰ τέσσαρας μῆνας καὶ διασχιρίζεται ὅτι θὰ ἦνε δυνατόν τότε νὰ ἀνταλλάσσωνται ἐμπορικὰ τηλεγραφήματα διὰ μέσου τοῦ Ἀτλαντικοῦ.

Εἰς τὸ τελευταῖον του μάλιστα ταξιδίου εἰς Νέαν Ὠρκην διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου «Φιλαδέλφεια», ὁ Μαρκόνης ἐσημείωσε νέον θρίαμβον ἐπιτυχίας, καὶ εἶναι τόσον μᾶλλον ἀξιοθαύμαστος καθόσον προανήγγειλε αὐτὸν πρὸ τῆς ἐξ Ἀγγλίας ἀναχωρήσεώς του.

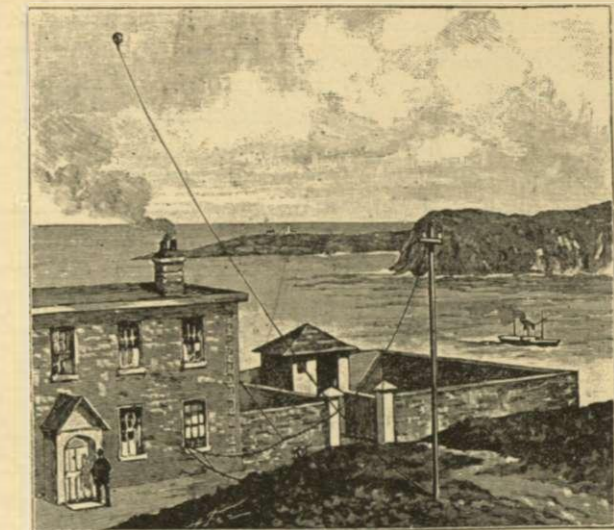
Ὅταν ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὴν ἀκτὴν τῆς Ἀγγλίας 2000

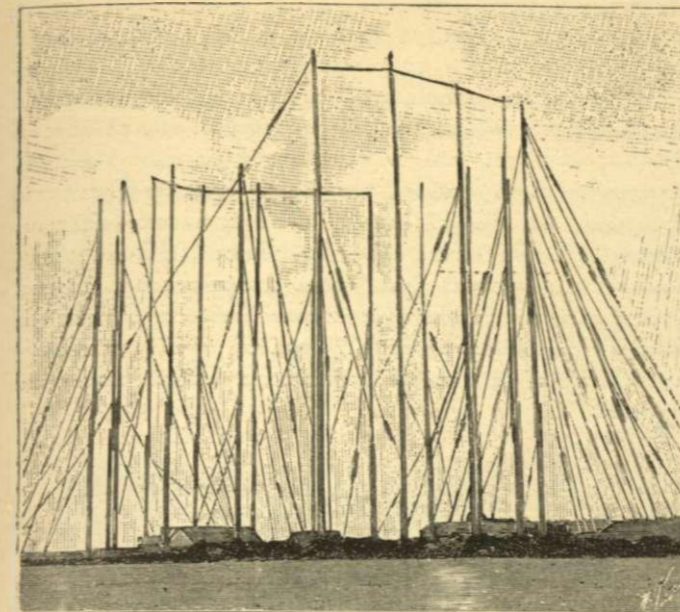
M. Kemp. M. Marconi. M. Paget.

Ο ΜΑΡΚΟΝΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΒΟΗΘΟΙ ΤΟΥ

Κατόπιν τῆς ἐπιτυχίας ταύτης εἶναι πλέον ἢ βέβαιον ὅτι μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς τάχιστα θὰ ἐγκατασταθῇ ἡ

ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΦΙΕΞΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΗΣΟΝ ΝΕΑΝ ΓΗΝ

ΟΙ ΣΤΥΛΟΙ ΤΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ ΤΗΣ ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΩΣ ΕΝ ΡΟΛΔΗ

ὀλόκληρα μίλια κατῶρθωσε νὰ μεταβιβάσῃ τὸ στοιχεῖον S εἰς τὸν τόπον τῆς ἀναχωρήσεώς του.

Προσεγγίζων δὲ πρὸς τὴν Ἀμερικὴν ἐξ ἀποστάσεως 1551 μιλίων ἐπίσης κατῶρθωσε νὰ συκοινωνήσῃ μετὰ τὴν Νέαν Ὠρκην.

ἀνευ σύρματος τηλεγραφικὴ συγκοινωνία, καὶ ἤδη βεβαιούται ὅτι διεξάγονται διαπραγματεύσεις ὅπως συγκληθῇ εἰς Γενεὴν συνέδριον μέλλον νὰ κανονίσῃ τὴν διεθνή ἀνευ σύρματος τηλεγραφίαν, ἥτις θὰ εἶναι ἡ ἀπαρχὴ τῶν νέων θαυμάτων τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος.

ΕΚ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

ΕΓΧΟΡΔΑ ΟΡΓΑΝΑ

ΒΙΟΛΙΟΝ

Διὰ τῆς ἀναμίξεως τῶν Σταυροφόρων ἐν τῇ Ἀνατολῇ μετεβλήθησαν οὐ μόνον τὰ ἦθη, αἱ τέχναι καὶ τὸ ἔμποριον, ἀλλ' εἰσῆχθησαν εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ πάντα τὰ εἶδη τῶν ὀργάνων τῆς ἀνατολικῆς μουσικῆς.

Ἐκ τούτων τὰ ἐγχορδα ὄργανα εὗρον γόνιμον ἔδαφος ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἀνασκευασθέντα καὶ μεταπλασθέντα ὑπὸ νέας ἐμπνεύσεως, παρθένου ἔτι, παρήγαγον τὸν βασιλεῖα τῶν νεωτέρων ὀργάνων, τὸν σύντροφον τοῦ ἔρωτος, τὸν παρήγορον τῆς λύπης, τὸν πρόξενον τῆς χαρᾶς, τὸν εὐθυμον χορευτήν, τὸν ἐκφραστὴν τοῦ πόνου τῆς καρδίας καὶ πάντων τῶν αἰσθημάτων, τὸν στερούμενον μὲν οὐμίας, ἀλλὰ διαλαλοῦντα τρανῶς διὰ τῆς θεσπεσίας αὐτοῦ φωνῆς πάντα τὰ ἀνθρώπινα διανόηματα, καὶ τέλος τὸν μὴ περιγραφόμενον μὲν διὰ τοῦ λόγου, γνωστότατον δ' ὅμως εἰς πάντας ὑπὸ τὸ ὄνομα βιολίου. Πάντες οἱ ζωγράφοι φιλοτιμούνται ν' ἀποδώσωσι τὸ νέον αὐτὸ ὄργανον εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, πλείστας δὲ παραστάσεις ἔχομεν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν μέσῳ τῶν Μουσῶν κρούοντος τὸ βιολίον. Ἐξ ἄλλου βλέπομεν τοὺς ἁγιογράφους σπεύδοντας ν' ἀποδώσωσι τὸ ὄργανον τοῦτο εἰς τοὺς ἁγγέλους, ἔχομεν δὲ καὶ ἀπείρους παραστάσεις ἁγγέλων παιζόντων τὸ βιολίον.

Τὴν δόξαν τῆς ἐφευρέσεως τοῦ βιολίου ἔχει ἡ Γαλλία. Μετεποίηθη δὲ αὐτὸ ἐκ τῆς βιέλλας, ὅπως ἐλέγετο κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα ἡ βιόλα, λαβὸν σχῆμα μικρότερον. Ἡ δὲ βιέλλα πάλιν αὐτὴ ἦτο μεταποίησις τῆς *δομιλίμπας*, ἀπογόνου τοῦ ἀραβικοῦ *ρεμπάμπ*, ἔχουσα τέσσαρας ἢ πέντε χορδὰς. ἤρμωσμένης κατὰ πέμπτην ὡς τὸ σημερινὸν βιολίον.

Τοῦ ὀργάνου τούτου ἡ χρῆσις ἤρξατο ἀπὸ τοῦ 16^{ου} αἰῶνος νὰ εἶνε γενικὴ, οἱ δὲ Ἰταλοὶ ὠνόμασαν αὐτὸ *piccolo violino alla francese*, ἥτοι μικρὸν βιολίον κατὰ σύστημα γαλλικόν. Τὸ ἀρχαιότατον δὲ βιολίον, ὅπερ εἶνε ἡμῖν γνωστὸν φέρει τὴν χρονολογίαν 1449 μετὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Ἰωάννου *Kerlin*, ὀργανοποιῷ βρεττανοῦ. Μετὰ ταῦτα ἐπελάθοντο τῆς τελειοποιήσεως τοῦ ὀργάνου τούτου διάφοροι ὀργανοποιοί, ὡς ὁ Νικόλαος καὶ Ἀνδρέας Ἀμάτου ἐκ Κρεμόνης, οἱ Στραβιδάριοι, οἱ Γκουαρνέροι, οἱ Στάινερ καὶ ἄλλοι πολλοί.

ΒΙΟΛΑ

Μετὰ τὸ βιολίον μουσικῶς κατατάσσεται ἡ βιόλα κατὰ τὴν μεγαλειότητα τοῦ βιολίου καὶ ἀρμολογούμενη κατὰ μίαν πέμπτην βαρύτερον ἐκείνου. Εἶνε ὄργανον ἀπαραίτητον ἐν τῇ οἰκογενεῇ τῶν βιολίων, ὡς συγκατοῦν τὴν ἁρμονίαν, τῆς

* Περὶ τοῦ ὀργάνου τούτου ἄλλοτε σφοδρὰ ἠγέρθη συζήτησις, ἂν πρέπη νὰ ὀνομάζεται *τετραχορδον*, ὡς ἔγον τέσσαρας χορδὰς, ἢ βιολίον, ὡς συνήθως καλεῖται. Ἡμεῖς διὰ μακρῶν ἀπαντώντες ἐν τῇ Ἑβδομάδι, τῷ περιοδικῷ Δ. Γρ. Καμπούρογλου, Τ. Γ'.

ἐπροκρίναμεν τὴν λέξιν βιολίον ἢ βιολίνον, βιολιστής, διὰ δὲ τὸ *contrabasso*, βαρύχορδον, βαρυχορδιστής. Ὅχι: *τετραχορδον*, οὔτε *βαρεῖα βάριτος*.

όποιας εἶνε ἡ ψυχὴ ἐν τῇ συνήχῃ τοῦ quartetto. Ἐν τῇ μονωδίᾳ ἡ λάμψις των εἶνε θαμπερά, ἥς τὸ ἀμυδρὸν φῶς μόνον εἰς ὠρισμένας περιστάσεις ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ χρησι-μοποιεῖται. Ἡ ἔκφρασις τοῦ αἰσθηματος τῆς βιόλας κατὰ πολὺ ὑπολείπεται τῆς τοῦ βιολίου. Ὅταν δὲ ἐπιμένῃ πολὺ εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τῶν αἰσθημάτων αὐτῆς, προξενεῖ μᾶλλον ὄγλον, ἢ συγκίνησιν. Ὁ Μεγούλ παρασυρθεὶς ἔγραψεν εἰς τὸ μελόδραμά του *Uthal* ὀλόκληρον μέρος διὰ τὴν βιόλαν ἀντὶ τοῦ βιολίου. Ἀφόρητος μονοτονία λέγουσιν οἱ κριτικοί, ὅτι παρήγατο, ἥτις ἔβλαψε τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου. Ἐνεκα τούτου ὁ Γρετρώ ἔγραψε αἰθὰ ἐδίδον ἐν λουδοβίκοις διὰ ν' ἀκούσω μίαν χορδὴν βιολίου». Ὁ Βέρλιος, ὁ Βάγνερ καὶ ἄλλοι ἐπιτηδείως μεταχειρισθέντες τὴν βιόλαν ἐπέτυχον θαυμάσια ἀποτελέσματα.

ΒΑΡΒΙΤΟΣ (Violoncello)

Ὡς βᾶσιμον ὄργανον τῆς οἰκογενείας τῶν βιολίων εὐρέθη τὸ violoncello, ὅπερ κατ' ἀναλογίαν τῆς βαρύτητος τῶν ἤχων, ὠνομάσθη παρ' ἡμῖν βάρβιτος, εἰ καὶ οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν ἀρχαίαν βάρβιτον τῆς Σαπρούς καὶ τοῦ Ἀνακρέοντος.

Τὸ violoncello εἶνε ὄργανον τετράχορδον, ἡρμωμένον κατὰ πέμπτην βαρύτερον τῆς βιόλας, τοῦ ὁποίου αἱ δύο ὀξύτεραι χορδαὶ κατασκευάζονται ἐξ ἐντέρου, αἱ δὲ βαρύτεραι ἐκ λινοῦ περιτετυλιγμένου δι' ὀρειγαλκίνοιο λεπτοῦ σύρ-ματος. Εἰσήχθη εἰς τὴν βασιλικὴν μουσικὴν Ἀκαδημίαν ὑπὸ τοῦ *Ballistini* κατὰ τὸν 17^{ον} αἰῶνα. Ἀγνοεῖται ὅμως ὁ γνήσιος ἐφευρέτης αὐτοῦ. Τὸ ὄργανον τοῦτο διὰ τε τὸ πάθος περὶ τὴν ἔκφρασιν καὶ τὴν προσομοίωσιν πρὸς τὴν ἀνδρικήν φωνὴν ἐπὶ πολὺ ἠγωνίσθη περὶ τῶν πρωτείων πρὸς τὸν ἡγεμόνα τῶν ἐγγύρδων ὄργάνων, τὸ βιολίον.

Ὁ ἀγὼν εὐγενής. Ἀλλ' οὔτε τὸ αἰθεριώδες τοῦ βιολίου, οὔτε τὴν καταπληκτικὴν εὐστροφίαν τῆς ταχύτητος τῶν φθόγγων, τῶν διαδεχομένων ὡς ἀστραπὴ ἀλλήλους, εἶνε δυνατὸν ποτε ν' ἀποκτήσῃ τὸ δυσκίνητόν πως καὶ ὀγκῶδες τὸ σῶμα violoncello, μεθ' ὅλην τὴν ὑπερφάνειαν καὶ τὴν ἀρωματώδη ἐκπομπὴν τῶν μελωδικῶν αὐτοῦ ἤχων. Ἀρχειρέσωμεν τὸ βιολίον ἐκ τῆς ὀρχήστρας καὶ ἴδωμεν κατὰ πόσον θὰ ὑποστῶμεν τὴν ἀπορφάνωσιν αὐτοῦ ἐξ ἐκείνης. Τὸ βιολίον πετᾷ, συναρπάζει εἰς πάντα τὰ εἶδη τῆς μουσικῆς.

Βασιλεύει ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ. Ἡ βάρβιτος μαγνητίζει, συγκινεῖ μόνον εἰς ὠρισμένα καὶ τὰ μᾶλλον βραδυκίνητα μέρη. Συμπαίζοντα ὅμως τὰ δύο ταῦτα εἶνε ὁ Ἔρωσ καὶ ἡ Ψυχὴ πετῶντες εἰς τοὺς οὐρανούς. Εἶνε ὁ ἀφωσιωμένος σύζυγος λατρευτῆς συζύγου. Εἶνε ὁ Ἐπίγειος Παράδεισος.

ΒΑΡΥΧΟΡΑΟΝ (contrabasso)

Ἡ βαρύτης τῶν ἤχων τοῦ βιολονσέλου εἶνε λίαν ἰσχυρὴ διὰ τὴν πολυὸν ὄρχηστραν καὶ διὰ τοῦτο ὡς βᾶσιμον ὄργανον οὐχὶ πλέον τῆς οἰκογενείας τῶν ἐγγύρδων, ἀλλ' ὀλο-κλήρου τῆς ὀρχήστρας εἰσήχθη τὸ contrabasso (βαρύχορ-δον) τῷ 1706 εἰς τὴν opera κατὰ τὴν παράστασιν τῆς Ἀλκυῶνος τοῦ *Marais*. Τὸ ὄργανον τοῦτο προὔπηρχεν ἀπὸ τοῦ 12^{ου} αἰῶνος ὑπὸ τὴν ἀγροίκον μορφήν δύο μεγά-λων σανίδων παραλλήλως προσεσηγμένων, ὡς εἶδος θήκης, ἐφ' ἧς ἐφηρμόζετο μία χορδὴ, ἐνίοτε δὲ καὶ δύο. Ἐπειτα δὲ μετεποιήθη κατὰ τὸ σχῆμα τῆς βαρέιτου παρήγαγε τὸ βαρύχορδον, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸν 17^{ον} αἰῶνα ἐν μὲν Γερμα-

νίᾳ μετωνομάσθη *grosse contrabass geige*: ἐν δὲ Ἰταλίᾳ *contraviolone*. Καὶ μετὰ ταῦτα ἔλαβε τὸ κοινὸν ὄνομα *contrabasso* καὶ εἶνε τὰ μέγιστα χρήσιμον ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ.

Ἐξοχοὶ κοντραμπασίσται (βαρυχορδίσται) κατώρθωσαν νὰ κρούσωσι καὶ μονωδίας ἐπὶ τοῦ βαρυχορδου, ἐνφ' τὸ ὄργανον συνήθως ἐκπληροῖ μᾶλλον συνοδικὸν ἢ βᾶσιμον μέρος. Τὸ ὄργανον τοῦτο τὸ ὀγκῶδες τὴν μορφήν ἔχει μὲν εὐγενῆ τὸν προορισμὸν καὶ διὰ τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἐκπλήσσει, ἀλλὰ δὲν συγκινεῖ. Ἐπιβάλλεται, ἀλλὰ δὲν ἐνθουσιᾷ, ἰδίᾳ ὡς μονω-δικόν. Τῆς ὀρχήστρας ὅμως εἶνε ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος· εἶνε ἡ αὐστηρὰ παιδαγωγὸς παρακολουθοῦσα ζωηρὰν καὶ θερμὴν κόρη. Θέτει τὰ ἀσφαλῆ θεμέλια μεγάλου οἰκοδομή-ματος. Εἶνε τέλος ὁ προσφιλὴς πάππος ἀγαπητῶν τέκνων καὶ ἐγγύων.

ΘΕΜ. ΠΟΥΚΡΑΤΗΣ

Ἡ ΝΕΑ ΤΕΧΝΗ

ΚΑΙ

Ὁ ΣΥΡΜΟΣ

Ἀνεπιφυλάκτως πρέπει νὰ ἐπαινήσωμεν τὴν προσπάθειαν καλλιτεχνῶν καὶ ἐργατῶν, οἱ ὁποῖοι ἀνέλαβον νὰ ἀνα-νεώσουν ὄχι μόνον τὸ περιβάλλον μας καὶ εἰς τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας, ἀλλὰ καὶ τὰ κομμηματα καὶ τὸν διάκοσμον τῆς γυναικείας ἐνδυμασίας.

Καταβάλλεται δηλαδὴ μεγάλη προσπάθεια ὥστε ἡ γυνὴ τοῦ 20^{ου} αἰῶνος νὰ εὐρίσκηται εἰς ἀρμονίαν μὲ τὰς νέας διακοσμησεις καὶ ἐπιπλώσεις εἰς τὰς ὁποίας αὕτη θὰ ζῇ τοῦ λοιποῦ.

Χρυσοχοοί, ἐπιπλοποιοί, βιομήχανοι ὑφασμάτων, ἐξήτη-σαν τὴν βοήθειαν καλλιτεχνῶν διὰ νὰ ἀνανεώσουν τὸν ῥυθ-μὸν τῶν ἐπίπλων, τῶν κοσμημάτων, τῶν ὑφασμάτων κλπ.

Ἀπὸ τίνος ἐζητήθη καὶ ἡ βοήθεια καταλλήλων καλλιτε-χνῶν διὰ τὰ κεντήματα καὶ τὰ τρίχαπτα.

Ἡ προσπάθεια αὕτη πολὺ βοήθει τὴν νέαν τέχνην (*art nouveau*), διότι ἡ γυνὴ περισσότερο τοῦ ἀνδρὸς κλίνουσα εἰς τὸ νέον θὰ ἐνγκλισηθῇ ἢ μᾶλλον ἐνηγκαλισθῇ ταύτην.

Περισσότερον λεπτὴ τοῦ ἀνδρὸς, ὀλιγωτέρον δούλη τῶν προλήψεων καὶ τῶν παραδόσεων, προικισμένη μὲ ὀξύτητα ἀντιλήψεως καὶ καλαισθησίαν περισσότερο εὐστροφον, εἶναι ἡ μόνη ἐνδεδειγμένη διὰ νὰ ὑποβάλλῃ, νὰ ὠθήσῃ καὶ νὰ διευθύνῃ τὴν ἐξάπλωσιν τῆς νέας τέχνης.

Καὶ εἶναι ὄχι εὐάριθμοι αἱ Παρισινὰ ἐκεῖνα αἱ ὁποῖα ἀντὶ νὰ ἀκολουθοῦν τὸν συμρὸν ἐνασχολοῦνται εἰς τὸ νὰ τὸν διευθύνουν καὶ νὰ τὸν δημιουργοῦν.

Ἡ τέχνη τῆς γυναικείας ἐνδυμασίας εἶναι ἀποκλειστικῶς εἰς τὰς γυναικείας χεῖρας τῆς ῥαπτρίας ἐκείνης, ἡ ὁποία ἔχει τὴν ἀντίληψιν χαριτωμένην, καὶ γόνιμον.

Αὗται ὅμως κερδίζουσι περισσότερο προστρέχουσαι εἰς τὰ φῶτα καλλιτεχνῶν εἰδικῶν τῶν ὁποίων αἱ ἀσχολίαι καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ἔργου των εἶναι κατάλληλον διὰ τὴν ὑπό

τῆς προστασίας τῆς γυναικὸς ἐφαρμοζομένην μεταβολήν. Ἐσχάτως εἰς τὴν *Calerde* τῶν συγγρόνων καλλιτεχνῶν ἦτο ἐκτεθειμένη γυναικεία ἰσθῆς ἐσπερίδος ἐκτελεσθεῖσα εἰς ἔν τῶν μεγαλειτέρων ῥαπτικῶν καταστημάτων τῶν Παρι-σίων σχεδιασθεῖσα δὲ ὑπὸ τοῦ ζωγράφου *Violon Prouvé* ἦτις ἐσθλανεῖν εἰς τὸ τέλειον.

Ὁ διάκοσμος τῆς ἐσθῆτος ἀπετελεῖτο ἀπὸ κέντημα à jour περιβάλλον πρὸς τὰ κάτω τὸ φόρεμα καὶ λήγον εἰς τὴν

οὐράν· παρίστα λίμνην μὲ νούφαρα καὶ ἰριδας, ἐπὶ δὲ τοῦ περιστηθίου ἐκρεμάτο πτυχὴ *Valleau* ἀπὸ μουσελίην κεν-τημένην ἀκτινωτῆν ὅπου ἔλαμπε σμῆνος λάρων ἵπταμένων. Ἡ ἰδέα ἦτο θαυμασία ἢ δὲ ἐκτέλεσις τελεία.

Ἐπιθυμοῦντες καὶ ἡμεῖς νὰ συντελέσωμεν εἰς τὴν καθ' ἐκάστην παρατηρουμένην ἐπὶ τὸ καλαισθητικώτερον τελειο-ποίησιν τῆς γυναικείας ἐνδυμασίας, θὰ δημοσιεύωμεν εἰκόνας καὶ σχετικὰ ἄρθρα καλλιτεχνικῶν συμρῶν.

ΤΟ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙ ΣΑΣ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΑΤΘΙΔΑΣ ΜΑΣ

Ἐποκαλύψωμεν μίαν οὐσιώδη ἑλλει-ψιν διαφεύγουσαν τὸ παρατηρητικὸν πνεῦμα τῶν Ἀθίδων μας, τῶν ἀπομιμου-μένων μέχρι καὶ τῶν ἐλαχίστων λεπτομε-ρειῶν τὰς ὁμοφύλους των Παρισινὰς.

Διατί αἱ πλείσται, ἂν μὴ ὅλαι τῶν φω-τογραφιῶν εἶνε τόσον ξηραὶ καὶ νεκραὶ, μὴ ἀπεικονίζουσαι τὴν ἀφέλειαν, τὴν χάριν, τὴν κομψότητα καὶ ἐν γένει ὅλα τὰ πλεονεκτή-ματα, ἅτινα χαρακτηρίζουσι τὰς Ἀθί-δας μας:

Πρέπει νὰ ἐννοηθῇ ὅτι ἡ φωτογραφία δέον νὰ κατοπτρίζῃ τὰ ἰδιόζοντα ἐκεῖνα θελήγητρα, τὰ ὁποῖα οὔτε ὁ φωτογράφος, ὅσον καλαισθητός καὶ ἂν εἶνε δύναται νὰ παρομο-ιάσῃ, οὔτε ὁ φακὸς νὰ μετασκευάσῃ. Ἐνα-πόκειται ἄρα εἰς τὴν ἀντίληψιν καὶ καλαι-σθησίαν τῆς ἀνεπτυγμένης Ἀθίδος.

Συνιστῶμεν λοιπόν:

Καθ' ἣν στιγμὴν ποζάρει νὰ μὴ διατελῇ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἰδέας τοῦ περιβαλλοντος, ἀλλὰ ἄς ὑποθέσῃ ὅτι εὐρίσκηται εἰς τὸ σαλόνι τῆς ἢ εἰς τὸν περίπατον. Ἄς μὴ διατελῇ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ αὐστηροῦ βλέμματος συζύγου ἢ συγγενοῦς, ἐπιβάλ-λοντος ἀκαίρον σεμνοτυφίαν, διὰ νὰ μὴ ἀναγκάζηται ὁ φωτογράφος νὰ ἐπαναλαμ-βάνῃ τὰ ἀναμασήματα καὶ συνήθεις φράσεις του: *γελᾶσατε ὀλίγον, ἐμπρὸς ἡ ἀριστέρα σας χεῖρ διὰ νὰ φαῖνεται τὰ δακτυλίδια!* κλπ.

Ὅλα αὐτὰ τὰ αἰωνίως ἐπαναλαμβανόμενα παραγγέλματα συμβάλλουν εἰς τὴν δολοφω-νίαν τῆς καλαισθησίας, οἰκτροῦς παραμορφώ-νοντα τὸ χαριτωμένον προσωπίκι. Ὅταν δὲ σὰς παρουσιάσῃ ὁ φωτογράφος μὲ τὸ ἀδιά-λειπτον μειδιάμα τῶν εἰκόνων σας, ἀπο-ρεῖτε καὶ σεῖς, πῶς φαίνεσθε τόσον πτω-μένη καὶ νευροτενής, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης χάριτος καὶ . . . σχεδὸν παραμορφωμένη.

Καὶ οἱ χρωματισμοὶ τῆς περιβολῆς σας πρέπει νὰ συνδυάζονται μὲ τὰς ἀντιθέσεις τοῦ φωτός· π.χ. «τὸ λευκὸν φόρεμα οὐδέποτε ἐπιτυγχάνει». Ἡ κόμωσις σας νὰ εἶνε

ὅσον τὸ δυνατόν φυσικώτερα, σχετιζομένη μὲ τὸ ὅλον τῆς ἐνδυμασίας σας καὶ μὲ τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου σας προπαντός.

Παρατηρήσατε τὰς παρακειμένας Γαλλίδας, αἵτινες δὲν εἶνε καλλοναί, ἀλλὰ κατώρθωσαν διὰ τῆς ἀφελούς στάσεώς των νὰ ἐπιδεί-ξουν ὅτι ὠραῖον καὶ καλὸν δύναται νὰ παρουσιάσῃ τὸ ἐξωτερικὸν αὐτῶν καὶ ν' ἀποκρύψουν τὰ μειονεκτήματά των.

Κατὰ γενικὸν κανόνα τῆς Γαλλικῆς αἰσθητικῆς, ἡ Παρισινὴ οὐδέποτε λαμβάνει στάσιν *enprofil*, γνωρίζουσα ὅτι δὲν ἔχει νὰ παρουσιάσῃ τὴν ἀρχαίαν κλασικὴν κατατομήν. Ἀλλὰ διὰ τίνος μυστηριώδους εὐκινήσιας λαμβάνει στάσιν σιλωπίδος, προσδίδουσα εἰς τὴν ὄψιν τῆς τὴν φυσικώτεραν καὶ ἀφελεστέρην ἔκφρασιν. Εἶνε ἀπέριττος τὴν περιβολὴν ὡς γνωρίζουσα ὅτι τὸ ὠραῖον ἔγκειται ἐν τῇ ἀπλότητι.

Ἀναλογισθεῖτε πρὸς στιγμὴν τὰς θαυμαζομένας ὑπὸ τῶν αἰώνων Ταναγραίας κόρας, αἵτινες δὲν εἶχον νὰ ἐπιδείξουν τὴν σμμερινὴν «θαντελόπλουτον» ἀμφίεσιν, ἀλλ' ἄπλουτον γιτῶνα τόσον τεχνικῶς, τόσον καλαισθητικῶς προσηρμοσμένον καὶ ἐρριμένον, ὥστε ἀνεδεί-κνουν ἀγαλαμτώδεις τὰς σωματικὰς καλλονὰς των καὶ ἀνήγγον εἰς καλλιτεχνικὴν περιωπήν τὴν πλουσίαν ἐκεῖνην *πυυολογίαν*, ἥτις θὰ παραμένει πάντοτε τὸ ἰδανικὸν ἔνδυμα διὰ τοὺς καλλιτέχνους.

Ο ΚΛΩΡΗΠΤΗΣ ΣΑΣ

* Τὸ ὄργανον τοῦτο μετεποιήθη ἐκ τῆς γερμανικῆς *geige*, τῆς ὁποίας ὑπῆρχον δύο εἶδη· ἡ κοινὴ *geige* καὶ ἡ μεγάλη. Διέ-φερε δὲ τῆς βιόλας κατὰ τοῦτο, ὅτι εἶχε διὰ χωρισμάτων ὠρι-σμένους τοὺς τόνους καὶ τὰ ἡμιτόνια, ὅπως ἐν τῇ κιθάρᾳ, μαντο-λίῳ, λαούτῳ.

ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΙΠΑ

ΛΕΩΝ ΤΟΛΣΤΟΗΣ — Η υγεία του κόμητος Τολστόη πολλάκις μέχρι τούδε ενέπνευσε φόβον εις τους συγγενείς του, εις τους φίλους του και εις τους θαυμαστάς του, τουτέστιν εις όλον τόν κόσμον.

Εσγάτως όμως η κατάσταση του επεδεινώθη, ιατροί δε κληθέντες εκ Μόσχας διέγνωσαν κυνάζηγν του στήθους και πλευρίτιδα. Προς ανακούφισιν του άρρώστου από των πόνων, εξετέλεσαν ενέσεις μορφίνης. Άλλοι δε εξοχώτεροι ιατροί ανεκάλεψαν και άλλο ανίατον δυστυγώς νόσημα, τόν καρκίνον. Ούτω δε θά επέλθη ταχύτερον τού μοιραίου τέλους εις τόν μέγαν άσθενή, διότι έως εκ τής προΐούσης ηλικίας του καθίσταται λίαν επικίνδυνος πέρα εξήμισις προς εξαγωγήν του καρκίνου.

Ο Λέων Νικολάιεβιτς, κόμης Τολστόη γεννήθη τώ 1828. Υπήρξε ως αξιωματικός του πυροβολικού και έλαβε μέρος εις τας εκστρατείας του Καυκάσου και τής Κριμαίας, εγκατέλειψεν όμως τού στρατιωτικού σταθίου, δημοσεύσας προηγουμένως τούς «Κοζάκους», τας «Εικόνας εκ τής πολιορκίας της Σεβαστούπολεως» και μέρος των «Αναμνήσεων τής παιδικής ηλικίας».

Η δημοσίευσις του έπικού μυθιστορήματος «Πόλεμος και Ειρήνη», έγινεν άφορη ή μεγάλη διάδοσις του, και διά μιζ, ο άρχαίος αξιωματικός, ο πρίν φίλος των συμπόσιων και τής εύχώρας κατέκτησε φήμην παγκόσμιον, ήτις έβαιναν αύξανουσα εις πζν νέον έργον του.

Επί τή ευκαιρία του φιλολογικού Ιωβιλαίου του Τολστόη, ο κ. E. M. de Vogüé έδημοσίευσε πλήρη μελέτην περί τής φιλοσοφίας, τής εξέλιξεως και τής μεγάλης επιρροής του Ισχυρού και περιέρρου τούτου πνεύματος, τήν οποίαν θά δημοσιεύσωμεν ολοκληρον εις τού προσεχές φυλλάδιον.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΣΧΗΜΕΙΑΣ. — Ότι η καλλονή είναι η εξωτερική εκδήλωσις τής υγείας είναι παλαιόθεν παραδεχόμενη άρχή. Είς τήν άρχην ταύτην στηριζόμενη η ιατρική επιστήμη, προς δε έχουσα υπ' όψιν ότι η σωματική νόσος άσχημία με τας διαφόρους μορφάς τής στενωψ σμετίζεται προς τά ποικίλα ψυχικά νοσήματα, ήρρισε πρό πάντων η δημιουργή τήν ιατρικήν τής άσχημίας. Αυτή σήμερα πλεον κατέστη ανεγνωρισμένος ιατρικός κλάδος, οι δε νοσηφανείς ούτοι ιατροί οι άγνωστοί όλως εις τόν τόπον μας κατέστησαν κοινοίτοι εις τήν Ευρώπην και Άμερικην. Η τάξις αυτή των ιατρών έχει ιδιότυπον εκτίμησιν και απολαμβάνει άδράς άμοιβάς. Καί πολύ δικαίως άφορπύ πρόκειται να χαρίση δροσερότητα και νεότητα εις άνθρώπους οι όποιοι ενόμιζον ταύτα όλως ξένα προσηγήματα, έχοντες ως φυσικήν των ιδιοκτησίαν αναπαλλοτρίωτον εν καρκίνον σκελεθρωμένον και μιαν ρυτιδομένην και έκφοβιστικήν μορφήν. Αί εξοχότεροι ιατρικοί σχολαί τής τοιαύτης ειδικότητας είναι πρωτίστως τού Λονδίνου και κατά δεύτερον λόγον οι Παρίσιοι. Τας άνατομικάς των γνώσεις διδάσκονται οι ιατροί ούτοι εις τά νοσοκομεία, παρακολουθούτες τας διαφόρους παραμορφώσεις των άσθενών και συνεπιζόντες ούτω εις τήν διαγνωστικήν τής ειδικότητός των. Τας δε θεραπευτικάς και φαρμακευτικάς των γνώσεις προσπορίζονται εις τά άπαστράπτοντα σαλόνια, εις τά όποια αι ανεγνωρισμένα καλλοναί αποκαλύπτουσι τού μυστικόν αίτιον των θεληγέτρων των, και έπινοούσι νέας και πρωτοσχεδίουσ ύδους προς άνύψωσιν των μαγευτικων αυτών χαρισμάτων.

Εκ των κέντρων τούτων τής προόδου οι μαθηταί και μαθήτριά των μεγάλων ειδικών διασπείρονται εις τά μεγάλα κέντρα τής Ευρώπης και Άμερικής και αναλαμβάνουν κατ' άποκοπήν (περί τας 120 λίρας κατ' άτομον διά μιαν δεκαπενθημερίαν) να μεταμορφώσουν τους άσχημούς εις ευεταίς.

Υπάρχουν σήμερα ειδικοί ιατροί οι όποιοι, ως άλλοι θαυματοποιοί, κατορθώνουν εντός ολίγιστων ημερών να προσθέσουν ύψος εις κοντά αναστήματα διά τελεσιότατων ηλεκτρικών όργάνων. Υπάρχουν ιατροί τής κόμης, οι όποιοι δύνανται να ενδυναμώσουν τας εξησθενημένας τρίγας, να μεταβάλλουν τού γρώμα αυτών και να δώσουν εις αυτάς σχήμα κατά βούλησιν. Έκαστος λοιπόν εύκόλως δύναται να φαντασθή όποιας άλλας μεταμορφώσεις και αναγεννήσεις κατορθώνει η έπιτηδείότης και η μαγική αυτών τέχνη.

Η ΠΕΡΙΒΟΗ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΟΣ. — Αί Άμερικανίδες είναι πανταγού πρωτότυποι και νεωτεριστικά. Έσγάτως ήγειραν επανάστασιν και κατά τής ενδουμασίας και δεν συμμορφούνται πλέον προς τους εκάστοτε συμούς και τας φαντασιοληγίας των Παρισινών φιγουρίνων. Η πολυμάχανος υπερφαικείνος άπόγονος τής Ρώας κατορθώνει να ένδύεται κομψότατα, να εξαίρη διά των γρα-

φικών γραμμών του φορέματός τής τήν άρμονικήν διάπλασιν του σώματός τής, και να αναδεικνύεται ώραϊον, έλκυστικόν και μάγον καλλιτέγνημα τής δημιουργίας.

Και ίδού πώς κατορθώνει και η άσχημότερα Άμερικανίς να υπερβάλλη κατά τήν κομψότητα και χάριν και αυτάς τας κομψουμέννας Παρισινάς.

Εξ άποστάσεως και εκ του πλησίον τού φορέμα τής φαίνεται θαυμασίως κομμένον και προσηρμοσμένον χωρίς να έχη τίποτε τού περιττόν, τίποτε τού φανταστικόν, τίποτε τού άκατάλληλον. Φαίνεται καλώς ένδεδυμένη και ώραία, διότι δεν πιέζεται και δεν άγωνιζ έντός του κορσέ, δεν πνίγεται και δεν ενοχλείται μέσα εις τού υπερμέτρωσ στενόν η τού υπερβολικώς πλατύ φορέμα τής. Φαίνεται γαληνιαία και εις τού πρόσωπον τής εξεικονίζεται όλη η ψυχική τέρψις η προεργωμένη εκ τής αναπαιτικής ενδουμασίας τής.

Η επιτυχία του τόσον άρμονικόν στολισμό τής Άμερικανίδος βασίζεται επί τής ακολουθούσης στοιχειώδους ερωτήσεως, τήν οποίαν επαναλαμβάνει όταν πρόκειται να φορήσιν τού νέον φορέμα τής.

«Μού πηγαινέ τού φορέμα αυτό;» δεν ακολουθεί τυφλώς τήν μόδαν καθώς κάμνει η Παρισινή αντίζηλος τής παίρειν εκ τής μόδας, θτι τής πηγαινέ, τά δε λοιπά τά συμπληροί διά τής καλαισθησίας τής. Έπομένως εις τήν καλαισθησίαν, εις τήν αισθητικήν άντιλήψιν του ώραίου και άρμονικόν έγκειται τού μυστηρίου διά τού όποιου κατορθώνει η Άμερικανίς να φαίνεται η ώραιότερα μεταξύ όλων των γυναικων του κόσμου.

ΚΑΛΟΝΗ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ. — Ο ύπνος. — Τελεία υγεία δεν δύναται να υπάρξη άνευ κανονικου και αναπαυτικού ύπνου, αναλόγου προς τήν ηλικίαν και τας απαιτήσεις εκάστης κρσσεως. Η άϋντία κατατρέπει τόσον ταχέως τού γυναικείον κάλλος, ώστε οδεν άλλο ζήτημα αποβλέπον τήν υγείαν είναι άξιον πλειότερας από αυτό προσοχής δύναμαι όμως να πιστεύσω ότι δεν δίδουσιν εις τού ζήτημα τούτου τήν σπουδαιότητα ης είνε άξιον. Τά περισσότερα πρόσωπα κατακλίνονται όταν δεν άντισταθούν πλεον εν αντισταθόν εις τόν ύπνον. Όσοι είνε ελεύθεροι να κανονίσωσι τήν ζωήν των όπως θέλουσιν, κάμνουσ τήν νύκτα ήμέραν, με μεγάλην άδιαφορίαν διά τού νόμου τής Φύσεως, ήτις όμως μζς έχορήγησε τέλειον πρότυπον συμμόνωσ προς τού όποιον όφειλομεν να κανονίζωμεν τας συνήθειας μας.

Γενικώς όμολογείται υπ' εκείνων οιτινες εξησαν επί τινα χρόνον εις τας άρκτικές γώρας, είτε κατά τας μακράς ήμέρας του θερούς, είτε κατά τας εξίσου μακράς νύκτας του χειμόνος, ότι ο άνθρώπινος οργανισμός υποφέρει περισσότερον εκ τής έναλλαγής ταύτης τής ήμέρας και τής νυκτός παρά από τήν ψυχρότητα του κλίματος. Η παρατεταμένη νύξ επιφέρει καταβόλην ήτις επί τέλους καθιστά τόν άνθρωπον ευερέθιστον προσβάλλοντα τού τε σώμα αυτού και τού πνεύμα. Αφ' ετέρου όμως ο αδιάκοπος ήλιος άτελευτήσιν ήμέρας ερεθίζει τόν εγκέφαλον κατά τρόπον άσυνήθη και καθιστά τόν ύπνον δύσκολον, και διά μερικους, άδύνατον. Ο ύπνος, όστις φέρει τελείαν άνάπαυσιν, είναι άπαραίτητος προς άποκατάστασιν έντελούς Ισορροπίας εις τήν ενέργειαν του νευρικού συστήματος. Αλλά τόσον συχνά παραβαίνουσι τους κανόνες τής υγιεινής εις τήν πρξιν, ένψ τους υποστηρίζουσιν εις τήν θεωρίαν, ώστε και μεταξύ των προσώπων άτινα έχουσι τήν συνήθη υγείαν, υπάρχουν πολλά τά όποια ζωσι χωρίς να αισθανώσι ποτέ τήν χαράν εκείνην τής ζωής, τήν οποίαν πάντοτε χορηγεί ύπνος άναζωγονητικός, και τήν οποίαν πρέπει να δοκιμάζη τις έγεγρόμενος από τής κλίνης. Είνε σπάνιον να εύρη τις πρόσωπα έτοιμα να έγεγρωσιν όταν εξυπνήσωσιν η να έχουσι τήν προθυμίαν να έκτελέσωσι τά καθήκοντα τής ήμέρας, και άν άκόμη τά καθήκοντα ταύτα είνε τοιαύτης φύσεως, ώστε ν' αποτελούν άληθείς άπολαύσεις.

Πολύ συχνά, εξυπνάζ τις τού πρωί ως από βαρείαν νάρκην, και πολλάκις αισθάνεται περισσότεραν κούρασιν παρά όταν επλάγισσεν αφ' εσπέρας, και όταν άκόμη ο ύπνος δεν διεκόπη.

Τά συμπτώματα ταύτα, ήνωμένα με πονοκέφαλον η με άίσθησια βάρους εις τού μέτωπον και με πρξίμιον του προσώπου και των βλεφάρων, είναι άποδείξεις ότι αι συνήθειαι του ύπνου δεν υπήρξαν εύνοϊκά. Έκ δώδεκα περιπτώσεων εις τας δέκα, η άδιαθεσία αυτή επέρχεται εκ του ότι ανεπνεύσαμεν έφθαζόμενον άέρα, εξ ου τού αίμα έδηλητηριάσθη η μπορεί άκόμη η θερμοκρασία του διωματίου να ήτο πολύ ψυχρά η πολύ θερμή και τού έν και τού άλλο άκρον είνε βλαβερά. Δεν υπάρχει κακόν υποπόλετρον από τόν εφθαζόμενον άέρα, όστις είνε η πηγή των πλείστον ανθρωπίνων

νόσων. Επειδή αναπνεόμεν βραδέως εν καιρώ του ύπνου, είνε άπαραίτητον κάθε άναπνοή να είνε όσον τού δυνατόν άπληλαγμένη από άνθρακικόν όξύ, και τότε μόνον τού επιτυγχάνομεν τούτο όσον τού περιβάλλον άήρ διαρκώς άνανεούται από ρεύμα καθαρού άερος. Απατώνται όσοι υποθέτουσ ότι εις κοιτών δύναται να λαμβάνη καθαρόν άέρα από άλλον θάλαμον, εκτός αν υπάρχει θύρα η παράθυρον δυνάμενα να σχηματίσωσι ρεύμα. Άνευ του ρεύματος τούτου, ο εκπνεόμενος άήρ θά άνερχεται τής κλίνης του και βαθμηδόν όλόκληρον τού άνωθεν τής κλίνης στρώμα άερος θά μόλυθη. Καί τότε θά ήτο ως να εκάλυπτε τις τήν κεφαλήν του υπό τού σκέπασμα. Η νωθρά άναίσθησία, η προεργωμένη από νωστήρον άέρα, δεν είνε ύπνος, άλλ' είδος ληθάργου, όμοίου με όλας τας άλλας δηλητηριάσεις τας παραγομένας από τά δυνατά ναρκωτικά. Είς τήν περίστασιν ταύτην, ο ύπνος τότε αντί να δυναμώνη, φέρε, απ' εναντίας, μεγάλην εξάντλησιν. Ο φόβος τόν όποιον προσενει ο άήρ εις πολλούς άπαιδεύτους, έφερε τόν θάνατον περισσότερον από όλους τους επιδημικούς πυρετούς εις πολλούς εξ αυτών. Αν όμως ο θάνατος τόν ύπνον παράγει ο άκίθατος άήρ δεν είνε τόσον ταχύς, δεν είνε διά τούτο και όλιγότερον βέβαιος. Τά πρόσωπα τά έχοντα πνεύμονας εξησθενημένους και τά όποια νομίζουσ, πολύ εσφαλμένως, ότι είνε ευπρόσβλητα εις τόν ψυχρόν άέρα, αυτά ίσα ίσα τά πρόσωπα έχουσ τήν μεγαλύτερον άνάγκην τούτου. Ο άκίθατος άήρ παράγει ως επί τού πλείστον τήν καταρροήν και τας νόσους του πνεύμονος και τού λάρυγγος.

Όταν κοιμηθήτε υπό όρους έντελώς εύνοϊκούς, οία η καλή κλίνη, ο κατάλληλος θάλαμος, και ο ύπνος σας ταραχθή, μη άμελήσετε να εξετάσετε τας αίτιας. Να σηκωθή κανείς από τού πρωί και να αισθάνεται κούρασιν είνε είδοποίησις η όποια τόσον πολύ άξίζει να ληφθή υπ' όψιν, όσον και αυτή η άϋντία. Ο ύπνος πρέπει να φέρη τελείαν άνάπαυσιν τά πάντα τριγύρω σας πρέπει να βοήθουν εις τού άποτελεσμα τούτου. Ο νους πρέπει να είνε ελεύθερος από κάθε άνησυχίαν.

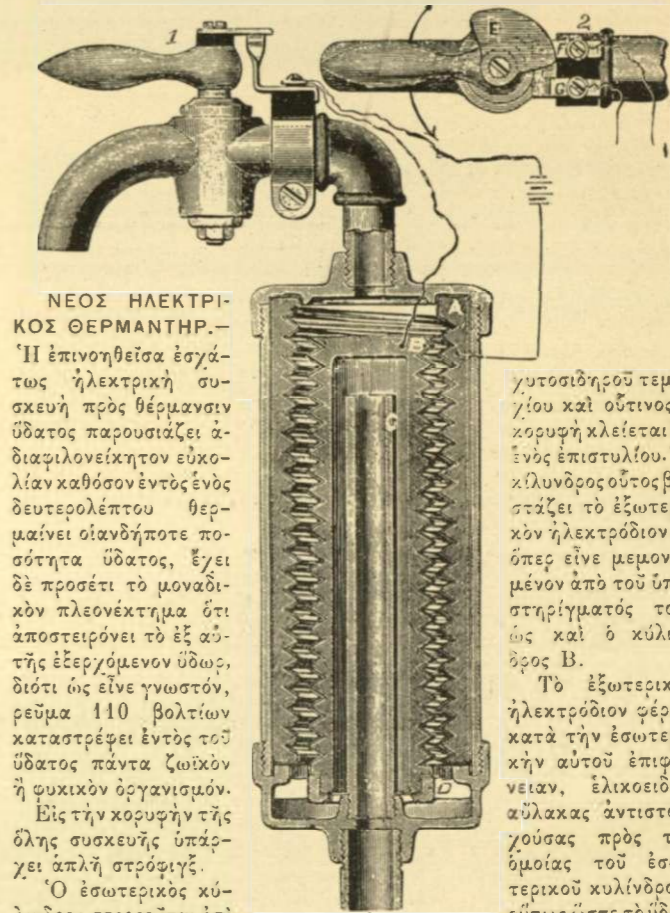
Κανονική άνάπαυσις είνε τροπή ζωική διά τού σώμα και τού πνεύμα διά να συναρμολογηθή ο περίπλοκος οργανισμός μας, είνε άπολύτως άναγκαία η υγιεινή ενεργητικότης. Όταν η τελευταία αυτή λείπη, τότε βασιανίζεται κανείς από εφιάλτας, από όνειρα και από άϋντιαν. Τό μόνον μέσον όπως διατηρήσιν τις τήν Ισορροπίαν εις προς τήν χρήση και τήν επανόρθωσιν του σώματος και τού πνεύματος, είνε να ενεργήσωμεν, ώστε η εξάσκησης του ένός να είνε η άνάπαυσις του άλλου. Τουτέστιν ο εργαζόμενος διά τού πνεύματος πρέπει να ζητή τήν άνάπαυσιν του εις τήν φυσικήν εξάσκηση (ήτοι τήν γυμναστικήν), και ο διά τών χειρών εργαζόμενος πρέπει να άναπαύεται με τήν πνευματικήν εργασία (ήτοι τήν άνάγνωσιν). Διότι η πνευματική εξάντλησις είνε πολύ ταχύτερα από εκείνην τήν οποίαν φέρει η διά τών χειρών εργασία. Τό κατ' αυτήν μερίδιον των νεύρων και των μυών είνε πολύ μέγα, ένψ η αδράνεια του σώματος παράγει νάρκην εις όλα τά όργανα τά προωρισμένα να αποβάλλωσι τήν εφθαζόμενον ύλην του οργανισμού. Είνε αυτοκτονία να προκαλή τις τού πνεύμα εις τήν εργασίαν διά μέσον διεγερτικόν τά όποια εκθέτουσιν έπειτα τόν οργανισμό εις όλέθρια αποτελέσματα. Είς τά πρώτα συμπτώματα τής κοπώσεως, είνε φρόνιμον να ζητηώμεν τήν άνάπαυσιν εις τόν ύπνον. Πρέπει όμως να προσέχωμεν μη πέσωμεν εις τού άλλο άκρον. Όταν κανείς κοιμηται πολύ συχνά, κινδυνώνει να διέλθη όλόκληρως νύκτας άνευ ύπνου.

Ο ύπνος είνε λειτουργία πολύ περιπλοκωτέρα από όσον γενικώς νομίζεται. Η κόπωση των μυών μόνον δεν άρκεί: άπαιτείται ύσάυτως η κόπωση τής διανοίας.

ΠΕΣΟΠΟΡΙΑ ΕΠΙ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ. — Ο λοχαγός Γκρόσμαν του άυστριακού στρατού κατέγινε εις πειράματα περί τού τρόπου, διά τού όποιου θά ήδύνατο να κατέλθη τόν Δούναβιν βαδίζων επί καταλλήλων τεχνικών πελμάτων, τά όποια να επιρρπούν τού βάδισμα επί τού ύδατος. Επρόκειτο να βαδίση ούτω από τού Λιντς εις τήν Βιέννην, ήτοι εις απόστασιν περίπου εκατόν μιλίων. Υπελόγηζε να φέρη εις πέρας τήν πορείαν του έντός όκτώ ώρών. Τά πειράματά του επέτυχον τελείως ως προς τήν εφαρμογήν τής εφευρέσεως, ύπελείφθη όμως πολύ των υπολογισμών τής ταχύτητος. Ύβάδισε μόνον εικοσι μίλια. Τά βέβαιον όμως είνε, ότι έσυρε και μικρόν πλοίαριον, επί τού όποιου εύρίσκετο η γυναίκα του και τού παιδί του. Οι εργαζόμενοι πλησίον των όρθων του Δουναβίου χωρικοί έπτοήθησαν ως είδον τόν άνθρωπον βαδίζοντα επί τής επιφανείας του ύδατος και ετράπησαν εις φυγήν. Ο λοχαγός εξακολούθει τας δοκιμάς του.

ΤΟ ΠΗΔΑΛΙΟΝ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣΤΑΤΟΥ. — Ο μέγας ηλεκτρολόγος Δίχτερ, διευθυντής τής Ηλεκτρικής Έταιρίας και εφευρέτης μηχανήματος συσσωρευτού, έκαμε έν στενή επιστημονική κύκλω τά πρώτα πειράματα τού πηδαλίου του αεροστάτου τά όποια τελείως επέτυχον. Τώρα προπαρασκευάζονται τά κατάλληλα μηχανήματα

διά να γίνουσ δοκιμαί εις τού πεδίον του Άρεως. Η άνακάλυψις του Δίχτερ συνίσταται εις τήν χρησιμοποίησιν του ηλεκτρισμού και εις τήν δημιουργίαν ρευμάτων άερος έντός των όποιων κινείται τού πηδαλίον. Τά σχηματιζόμενα ρεύματα του άερος, συντελοούν όλίγον και εις τήν ανύψωσιν του αεροστάτου. Διά μεγάλα ταξείδια απαιτούται μεγάλης έντάσεως συσσωρευταί. Η επίνοια συνίσταται εις τόν σχηματισμόν των ρευμάτων και εις τόν τρόπον τής κατασκευής και τής τοποθετήσεως του πηδαλίου. Όταν ο άνεμος πνήη Ισχυρός, άπαιτείται μεγίστη ένταση του ηλεκτρικού ρεύματος προς σχηματισμόν των ρευμάτων. Παρά τας δυσχερείας ταύτας ο Δίχτερ διαβεβαίωσ ότι τού ζήτημα του πηδαλίου του αεροστάτου ελύθη.

ΝΕΟΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ ΘΕΡΜΑΝΗΤΗΡ.

Η επίνοηθείσα εσχάτως ηλεκτρική συσκευή προς θέρμανσιν ύδατος παρουσιάζει άδιαφιλονέκτων εύκολίαν καθόσον έντός ένός δευτερολέπτου θερμαίνει οίανδήποτε ποσότητα ύδατος, έχει δε προσέτι τού μοναδικόν πλεονέκτημα ότι άποστεριώνει τού έξ αούτης εξεργούμενον ύδωρ, διότι ως είνε γνωστόν, ρεύμα 110 βολτίων κατατρέπει έντός του ύδατος πάντα ζωϊκόν η φυσικόν οργανισμόν. Είς τήν κορυφή τής όλης συσκευής υπάρχει άπλη στρόφιγγς.

Ο έσωτερικός κύλινδρος στερεούται επί τού τροποδοτικού σωλήνος όστις περιέχει πάντοτε ύδωρ υπό πίεσιν. Τό ύδωρ από τού τροποδοτικού σωλήνος C, μεταβαίνει εις τόν περιβάλλοντα αυτόν αύλακα και έστρέγγεται διά τού δακτυλοειδούς στόμιου D. Εκείθεν διά έλικοειδούς διάδου αναβαίνει και φθάνει εις τήν στρόφιγγα.

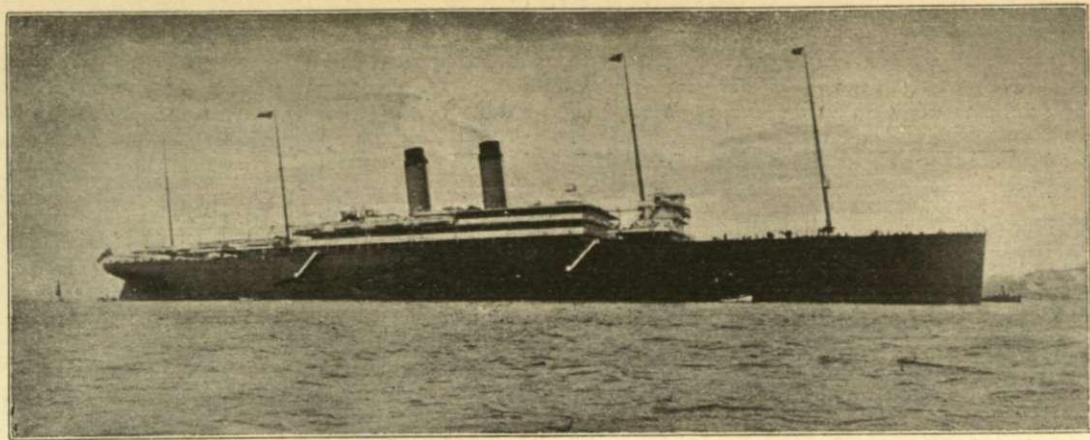
Η στρόφιγγς φέρει πλάκα E δι' ης ανοίγεται και κλείεται τού ρεύμα, όπερ διέρχεται διά τής επιφανείας των δύο τελικων σημείων τής επαφής F και G, άτινα είνε στερεωμένα επί μεμονωμένου τεμαχίου. Εκ των σημείων τούτων τά σύρματα καταλήγουσιν εις τόν έσωτερικόν κύλινδρον και εις τού έξωτερικόν ηλεκτροδίου.

Όταν η στρόφιγγς στραφή προς τά δεξιά, τού ύδωρ μένει ψυχρόν, όταν δε αυτή στραφή προς τά άριστερά, τού διεργόμενον ύδωρ θερμαίνεται.

Ο έσωτερικός κύλινδρος τελειώνει υπό τού έπιστυλίον, εκ τού όποιου αναχωρεί ο σωλήν τής εκκένωσης, όστις καταλήγει εις τήν στρόφιγγα. Η στρόφιγγς φέρει πλάκα E δι' ης ανοίγεται και κλείεται τού ρεύμα, όπερ διέρχεται διά τής επιφανείας των δύο τελικων σημείων τής επαφής F και G, άτινα είνε στερεωμένα επί μεμονωμένου τεμαχίου. Εκ των σημείων τούτων τά σύρματα καταλήγουσιν εις τόν έσωτερικόν κύλινδρον και εις τού έξωτερικόν ηλεκτροδίου.

Όταν η στρόφιγγς στραφή προς τά δεξιά, τού ύδωρ μένει ψυχρόν, όταν δε αυτή στραφή προς τά άριστερά, τού διεργόμενον ύδωρ θερμαίνεται.

Ο ΚΕΛΤΙΚΟΣ. — Τό άγγλικόν τούτο άτμόπλοιον, τού έπισκεφθέν πρό όλίων ημερών τού Φάλκρον, είνε τού μέγιστον τών άτμόπλοιων του κόσμου. Κατεσκευάσθη εις τά ναυπηγεία τών Harland και Wolf εν Βελφάστη, διά λογαριασμόν τής εταιρίας «Λευκός Άστέρ». Έχει εκτόπισιν 37700 τόνων, χωρητικότητα δε 20880

□ ΚΕΛΤΙΚΟΣ

τόνων, ἤτοι κατὰ 1965 τόννους ἀνωτέρων τῆς τοῦ «Μεγάλου Ἀνατολικοῦ».

Τὸ μῆκος του εἶνε 220 μέτρα, τὸ πλάτος 23^μ.60, τὸ δὲ βῆθος 15^μ.40. Ἔχει πεντακοσίους θαλάμους, ἄλλους μὲ μίαν μόνην κλίνην, ἄλλους μὲ δύο κλίνας καὶ ἄλλους δι' οἰκογενείας. Τὰ διαμερίσματα τῆς πρώτης θέσεως δύνανται νὰ περιλάβωσι 347 ἐπιβάτας. Ἡ αἴθουσα τῆς πρώτης θέσεως εὐρίσκεται ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρου καταστρώματος καὶ ἔχει 23 μέτρων πλάτος. Τὸ κατάστρωμα α' θέσεως (entrepont) δύνανται νὰ περιλάβωσι 2352 ἐπιβάτας. Τὰ διαμερίσματα τῆς δευτέρας θέσεως περιλαμβάνουσιν 160 θέσεις. Εἰς τὴν τρίτην θέσιν ὑπάρχουσι διαμερίσματα δι' ἄνδρας, διὰ γυναῖκας καὶ δι' οἰκογενείας.

Τὸ πλήρωμά του σύγκειται ἐκ 335 ἀνδρῶν, ἐκ τῶν ὁποίων 64 ναῦται, 92 μηχανικοὶ καὶ θερμασταὶ καὶ 179 ὑπηρέται. Ἔχει

ταχύτητα 30 χιλιομέτρων καθ' ὥραν (ἤτοι περίπου 16 ναυτικά μίλια), ὑπὸ τὴν ἐποψιν δὲ ταύτην ὑστερεῖ τῆς «Γερμανίας» ἣτις φθάνει τὰ 41 χιλιομέτρα τὴν ὥραν.

Αἱ δύο κινητικαὶ μηχαναὶ του λειτουργοῦσιν ἀνεξαρτήτως ἀπ' ἀλλήλων ἔχουσαι δύναμιν 14000 ἵππων. Αἱ δύο ἑλικές του ἔχουσιν ἐκάστη τρία πτερὰ καὶ διάμετρον 6 μέτρων. Περιλαμβάνει τρία καταστρώματα (entrepont), μίαν γέφυραν χειρισμοῦ, μίαν γέφυραν περιπάτου, μίαν γέφυραν ναυαγοσωστικῶν λέμβων. Αὗται εἶνε εἴκοσι τὸν ἀριθμὸν καὶ εὐρίσκονται ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρου καταστρώματος, ἔτοιμοι πάντοτε ὅπως ριφθῶσιν εἰς τὴν θάλασσαν διὰ γερανῶν λειτουργούντων δι' ἤλεκτρισμοῦ.

Τὸ σκάφος αὐτοῦ εἶνε κατεσκευασμένον ἐκ γαλυβδίνων ἐλασμάτων διπλῆς κατασκευῆς, ἔχει δὲ πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ὑδατοστεγῆ διαμερίσματα.

« Ἐσβύσθηκε σὰν τῆς ἀγῆς τὸ λιγωμένο ἀστέρι... »

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ***

ΝΙΚΑ ****

Η *Εὐαγγελία Νίκα* ἔλαβεν ἐκ φύσεως τὰ πρῶτα προσόντα διὰ νὰ γίνῃ σπουδαῖος παράγων εἰς τὸ ἀναγεννώμενον ἐν Ἑλλάδι θέατρον. Ἐγεννήθη ἐν οἰκογενείᾳ μουσικῶν ἠθοποιῶν καὶ ἀνετράφη ἐντὸς τῆς σκηρῆς. Διὰ τοῦτο παιδιόθεν ἐξεδήλωσε τὸ ἔμφυτον ἐκεῖνο πρὸς τὸ θέατρον ἄλαντον, τὸ ὁποῖον ἴσως εἶναι καὶ τὸ πρῶτιστον ἀληθές προσὸν διὰ τὴν σκηρῆν, ἀφοῦ ἡ νεωτέρα θεατρικὴ τέχνη ἀπο-

ΗΘΟΠΙΟΣ ***

Β. ΘΕΑΤΡΟΥ ***

βλέπει πρὸ παντὸς εἰς τὴν ἀληθειαν καὶ τὴν φουσιότητα.

Ἀλλὰ μόλις ἤρχισε νὰ ἀνέρχεται ὑπεράνω τῆς στενοχώρου εἰσέτι παρ' ἡμῖν θεατρικῆς ἀμμοσαίρας, μόλις ἤσθάνθη ὅτι ἐπάτησε εἰς τὰς πρῶτας βαθμίδας τοῦ μεγάλου αὐτῆς μέλλοντος, μόλις ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ τὰ πρῶτα πύρινα φιλήματα τῆς τέχνης, καὶ ἦλθεν ἐπίμονος ὁ ζηλότυπος θάνατος νὰ σβύσῃ τὰ μεγάλα ὄνειρά της καὶ τὴν γλυκυτέραν ἐλπίδα τοῦ ἀναγεννώμενου μας θεάτρον.

« Τὰ λουλούδια ποῦ μὰ μέρα σὶτὸ πανώρηγο μέτωπό της
Θὰ τῆς τᾶπλεκεν ἡ Τέχνη ἐν' ἀμάραντο στεφάνι,
Τᾶφεραν δικοὶ καὶ ξένοι γιὰ τὸ λάσπρο φέρετρό της
Κι' ὁ τρανὸς ὁ Χάρος τώρα στέμμα πειὸ τρανὸ τῆς κάνει! »